

KOMMUNISTISK POLITIK

Over 100.000 venezuelanere demonstrerede for et JA til den ny forfatning i Caracas

VENEZUELA MARCHERER VIDERE

Nr. 24
11. årg.

2007
7. december -
22. december
Støttepris 15 kr.

TEMA: FOGH 3

Blodig genstart s. 2 ● Valgene og USA's marionetter s. 3 ● Fogh nr. 3 s. 4 ●
Krisen banker på døren s. 5 ● EU-forbehold igen til afstemning s. 6 ●
Båtnakke dømt for magtmisbrug s. 9 ● Storkonflikt under forberedelse s. 10 ●
Sort arbejde under ferien s. 11 ● Digte af Anders Christensen s. 12 ●
Tele-strejke i Tyrkiet s. 14 ● CIA-operation i Venezuela s. 15 ●
Kreditkrise s. 17 ● Annapolis' blodige spor s. 19 ● Debat s. 21 ● Flexicurity s. 24

Blodig genstart

KOMMUNISTISK POLITIK

Der var folketingsvalg, og alt blev ved det gamle. De samme toppolitikere indtog deres gamle pladser, de fleste ministre deres taburetter. Åbningsdebatten om regeringsgrundlaget for Fogh 3 var i fuld gang, da meddelelsen indløb om, at endnu to danske soldater var blevet dræbt i ildkamp i Afghanistan. Soldat nr. 4 og soldat nr. 5 i dette efterår. Åbningsdebatten blev afbrudt, angiveligt af respekt for de døde.

Det blev således en blodig genstart for krigsforbryderregeringen og for et folketing, hvis store flertal har vedtaget, at danske soldater skal være i forreste frontlinje i den ulovlige krig mod Afghanistan. Også Socialdemokraterne og De Radikale har stemt for disse soldaters død.

Til gengæld er der i den danske befolkning klart flertal mod krigene i Irak og Afghanistan og dansk krigsdeltagelse. Men alt er ved det gamle, for dette skider både regering og 'opposition' på. De har slået sig sammen om at bedrage befolkningen og føre angrebskrig imod dens vilje.

Krigsforbryderregeringen og oppositionen står også sammen om at snyde befolkningen for en folkeafstemning om den ny EU-traktat, som skal afløse den forkastede unionsforfatning. Den er blevet døbt 'reform-traktaten', men dens tilhængere påstår, der alligevel ikke er noget som helst nyt i den.

Regeringens egne jurister i Justitsministeriet har udsendt en 165 sider lang redegørelse, der erklærer, at Danmark ikke mister suverænitet i den nye forfatning, og at den derfor ikke behøver sendes til folkeafstemning. For god ordens skyld skal det bemærkes, at det er de samme jurister, der erklærede, at krigen mod Irak var i overensstemmelse med folkeretten og tilmed fra starten baseret på FN. Det er dyre, skattebetalte løgne.

At der er tale om omfattende suverænitetssafgivelse, fremgår alene af den kendsgerning, at det danske folketings flertal nu på en lang række områder kan blive nedstemt af EU.

Denne rapport er bestilt af en regering, der hykler den yderste respekt for de demokratiske former, men som af hensyn til 'demokratiet' ikke før den 11. december vil offentliggøre sin beslutning om, at 'reform-traktaten', der underskrives af EU-statslederne i næste uge, ikke skal til folkeafstemning.

Det minder også om festspillet op til Irak-krigen, hvor Fogh

havde aftalt dansk deltagelse i angrebskrigen med George Bush, men til det sidste foregøglede befolkningen, at beslutningen ikke var truffet og i øvrigt ville basere sig på et FN-flertal.

Og endnu engang spiller 'oppositionen' med, når Fogh trodser folkeflertallet. De fleste ønsker en afstemning om den ny traktat. Alligevel slap både regering og opposition igennem valgkampen uden at forpligte sig til en afstemning, mens de hjalp hinanden til at undgå, at det blev et tema.

Fogh undlod også under valgkampen at meddele, at det var hans hensigt at få annulleret de fire danske forbehold i forhold til unionsprojektet. Han vil have euro, Europahær og fælles terror- og flygtningepolitik så hurtigt som muligt.

Danskerne forkastede Maastricht-traktaten i 1992 og fik i stedet 'undtagelserne' året efter. I september 2000 forsøgte unionspolitikkerne at få omstødt det måske vigtigste forbehold – det om euroen – men blev igen ramt af et klart nej. Nu prøver de altså igen, den fine regering og dens loyale opposition. Og som i 1992 har de vendt sig mod SF for at få hjælp. Og den glade Villy Søvndal hjælper: Han betinger sig ikke, at der afholdes en folkeafstemning om 'reform-traktaten', men udarbejder en *a la carte-menu* til suspension af de gældende forbehold.

Det går nærmest ufatteligt godt ... for Fogh. Men nu vil Danmarks økonomi brase sammen og nationen sakke uuhjælpeligt bagud, hvis de offentligt ansatte får deres fortjente og lovede klækkelige lønløft i forbindelse med overenskomstforhandlingerne.

Det lyder nærmest som dengang, Danmark ville gå fallit ved et nej til euroen.

Lars Løkke Rasmussen truer med en ny 'kartoffelkur', i praksis en skattestigning, hvis ikke de offentligt ansatte finder sig i at blive spist af med nogle krummer. Og samtidig sværger Fogh, at regeringen ikke blander sig i overenskomstforhandlingerne.

Den blander sig, og den lyver som sædvanligt – før, under og efter – mens monopolerne og Danmarks rige kan skovle millioner og milliarder hjem.

For det er, hvad krigsforbryderregeringen også i sin tredje turnus skal sikre.

Redaktionen 4. december 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 14.12.07

Valgene og USA's marionetter

Valg er alt for vigtig en demokratisk sag til at man kan overlade dem til folkene. Derfor arbejder den amerikanske regering intenst over hele kloden for at undgå, at folkene stemmer forkert. Og når de så alligevel gør det, som da palæstinenserne valgte Hamas i stedet for Abbas og hans amerikansk-støttede fraktion, griber USA til magtforanstaltninger, indbefattet anstiftelse af borgerkrige, for at sikre, at det rigtige demokrati sejrer.

Den amerikanske strategi er global; den er ikke blot bilateral, et forhold mellem USA og andre lande. Kloden er et skakbræt, hvor de enkelte lande, USA's allierede, dets vaklende støtter og dets fjender har deres egne roller. Ofte lader USA en Blair, en Howard eller en Fogh gå i brechen som stråmænd for dens politik. Den amerikanske hånd, som styrer marionetterne, skal helst skjules. Et grotesk eksempel er netop Israel/Palæstina, hvor USA stadig forsøger at optræde i rollen som 'uvildig mægler'.

Men stemmeseddelen kan stadig være et våben, og de herskende kan have grund til at frygte det. Selvom det er regelen under kapitalens diktatur er det ikke altid muligt at købe en valgsejr til en regering eller en kandidat. Ikke i længden i al fald. George Bush og hans Hvide Hus led et føleligt valgnederlag, da australierne gik til valg og satte hans trofaste lakaj den australske premierminister John Howard fra magten efter 11 år som regeringsleder. Han blev afløst af Labour-lederen Kevin Rudd, der vandt en jordskredssejr ved at love den modsatte politik af Howards, hvis alliance med USA har været ubrydelig. Howard var den sidste tilbageværende af Bushs nære allierede, da han proklamerede sin 'krig mod terror' og indledte krigen mod Afghanistan og Irak. Nu er der kun Fogh igen af denne personkreds, og han vil snart være uden Bush.

John Howard nåede at blive så upopulær, at han også mistede sit sæde i parlamentet, som han havde holdt i 33 år. Han blev straffet for nøjagtig den samme politik som Anders Fogh har

ført – men Howard havde ikke været smidig nok til at foretage sådanne taktiske manøvrer som at gennemføre en delvis tilbagetrækning fra Irak eller stille sig an som klimafrelser. Han førte krig, han nægtede at underskrive Kyoto-aftalen, han ville ikke forbedre forholdet til den australske urbefolkning, og han faldt med et brag.

Kevin Rudd har nu underskrevet Kyoto, vil undskylde tyverierne af børn fra aboriginerne i perioden 1869-1969 og reducere den australske deltagelse i Irak-krigen.

I Polen fandt parlamentsvalg sted før tiden, fordi den stærkt moralske Kaczynski-regering blev ramt af en korruptionsskandale. Og dermed sluttede de bizarre tvillingbrødre Lech og Jaroslaw

Kaczynski's æra, da deres fundamentalistisk religiøse ekstreme højreparti Lov- og Retfærdighedsparti tabte til det 'moderate' Borgerlige Platform. De énæggede Bush-kloner måtte forlade valpladsen, og Donald Tusk blev premierminister. Han havde under valgkampen lovet at trække de 900 polske soldater ud af Irak næste år. Som Fogh vil han lade alle 1200 polakker blive i Afghanistan. Kevin Rudd vil for øvrigt også lade de australske blive dér, hvor de deler kampzone og død med de danske og britiske. Tusk er de europæiske monoplers mand: Han vil sikre godkendelsen af EU's reformtraktat uden afstemning. Under det kapitalistiske demokrati er de fleste regeringsalternativer den foretrukne kandidat for den ene eller den anden fraktion af borgerskabet og/eller imperialistiske stormagt.

I Kosova har der også været valg. Det blev boykottet af den lille serbiske minoritet og vundet af Hashim Thaci, den tidligere politiske leder for Kosovos Befrielseshær, UCK. Thacis amerikansk-støttede parti Kosovos Demokratiske Parti, PDK, slog det hidtidige regeringsparti Kosovos Demokratiske Liga, LDK, hvis populære leder Ibrahim Rugova døde siden sidste valg. Nu vil vi se slutspillet i det styrede spil om Kosovos 'selvstændighed'.

Et kinesisk udenrigspolitisk institut har meddelt, at det franske udenrigsministerium har udarbejdet en hemmelig rapport, som siger at officiel anerkendelse af Kosovo vil finde sted i februar 2008.

På TV sagde repræsentanten for det kinesiske institut:

"Ifølge planen vil Kosovo først blive anerkendt af små EU-lande, så vil der blive organiseret en anerkendelse af Kosovo af muslimske lande, og senere af USA, der vil spille rollen som ikke-indblandet observatør før anerkendelsen".

Fogh-Danmark vil være på pletten.

Kina og Rusland er som bekendt imod Kosovos løsrivelse fra Serbien. Men disse lande er jo heller ikke demokratiske som USA og EU-landene. Det kunne man også overbevise sig om ved det russiske parlamentsvalg, som gav en overvældende sejr til Vladimir Putin og hans parti Forenet Rusland, der fik over 64 pct. af stemmerne og langt over halvdelen af Duma-pladserne. Putin er populær. Man håber han kan genskabe det gamle Sovjets styrke. Hans mål er et Rusland som supermagt – kapitalistisk og imperialistisk:

Sjuganovs russiske revisionistparti fik 11,6 pct. af stemmerne og råbte 'Valgsvindel'. Det gjorde amerikanerne også, og de har erfaring med den slags. Det var ikke 'fair', fortalte de amerikanske medier, og de danske gentog det efter dem.

Valg bliver først fair, når Bush har vundet.

Fogh nr. 3

Fernis over nyliberalismen

*Den tredje Fogh-regering har sminket sig: Den er blevet næsten fredelig, tilhænger af velfærd, bløde værdier og et bedre klima
Eller er den?*

Folk, der ved besked, beretter at den danske statsminister med de blodige hænder allerede har blikket rettet mod en ny karriere i EU efter 2009 – eventuelt som unionspræsident. Han har vist sig at være en overlever – Aznar, Howard og Blair og alle de andre kriminelle krigsanstiftere er fældet på deres gerninger og sat uden for magtens helligste korridorer, selvom ingen endnu er blevet stillet til regnskab for deres forbrydelser.

Anders Fogh er den eneste, der er tilbage, af Bush's nære allierede fra 2001. Han har ualmindelig travlt med at skjule sine gerninger og den politik, han faktisk har bedrevet. Og han ønsker at vise sig værdig til den internationale toppost, han har udsigt til, hvis intet kikser for ham – den, som Uffe Ellemann Jensen af lutter overmod måtte give afkald på, og den som en fhv. socialdemokratisk statsminister kun kan drømme om.

Fogh spiller højt spil. Og det er danskerne han gambler med.

Nye ansigter, ny åbenhed

Den ny Fogh forsøger at give den som landsfader i stedet for som overklassekriger. Da han stillede op som udfordrer til Poul Nyrup i 2001 portrætterede VU ham som en ny 007, superagent Fogh. Det er han – for Bush – men han vil af med det image, for sig selv og regeringen.

Dertil har han så foretaget et par ministerrokader, hvor han har sørget for at en Birthe Rønn-Hornbech, som har vovet at have særstandpunkter omkring terrorloven og scoret stor politisk kredit

på det, og den frafaldne Karen Jespersen får centrale og vanskelige ministerier, den ene som integrations-, den anden som 'velfærdsminister'.

Fogh har med lidt navnebytning også fået givet nogle af ministerierne en lidt anden accent: 'socialministerium' lyder lidt for meget som ensidig hensyntagen til socialt udsatte, ligesom et forbrugerministerium lyder af at skulle forsvare forbrugernes interesser. Ingen af dele findes nu mere. Tingene kan jo også ses fra producenternes side.

Af de mere absurde udnævnelser er den tidligere udenrigspolitiske ordfører og skønmaler af krig og ødelæggelse i Irak og Afghanistan Troels Lund Poulsen. Nu er han sat til at føre miljøkrig mod danskerne.

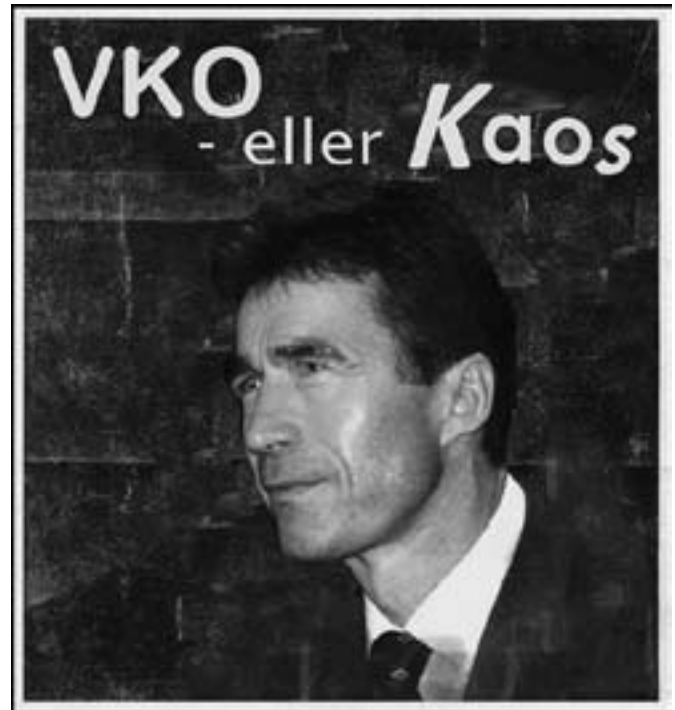
Rokeringerne er fernis, som alle Foghs andre politiske manøvrer er det. Taktikker, der skal få den nyliberale politik, der er miskrediteret og grundigt upopulær, til at glide lettere ned.

Får ikke en dags fred

Kommunistisk Politik har spurgt APKs formand Dorte Grenaa om, hvad hun siger til Fogh nr. 3:

- Det er tre numre for meget. Vi havde håbet at Fogh var fældet som de fleste af hans krigsforbryderkolleger fra den ulovlige krig mod Irak rundt omkring er blevet det.

Han har selvfølgelig været begunstiget af det usædvanligt kraftige opsving, som Danmark har oplevet i de senere år. Det er svært at vælte en regering under en højkonjunktur, og oppositionen under Helle Thorning-Schmidt gjorde det let for Fogh. Alligevel er han svækket, og kan mærke den massive folkelige mod-

stand og vrede puste ham i nakken. Derfor alle justeringerne.

KP: Hvad er udsigterne med Fogh?

- APK gik jo ind i valgkampen med paroler om at stoppe krigsforbryderregeringen, få stoppet krigen i Afghanistan og Irak, en folkeafstemning om den ny EU-traktat og for velfærd til alle – med regningen sendt til de rige. Det er ikke blevet mindre aktuelle kampspørgsmål. Fogh forsøger at snyde på dem alle. I regeringsgrundlaget vil han have en omafstemning om forbeholdene, og ikke den demokratiske afstemning om hvad der er en ny forfatningstraktat. Som den krigsforbryder han er fortsætter han ufortøvet med at sende de danske soldater i forreste linje i Afghanistan. Snakken om velfærd fra Foghs side skal skjule de massive nedskæringer, der allerede har fundet sted, og forhindre en reel genopretning af den nedslidte offentlige sektor og reelle lønløft til dens ansatte, for det kunne i sidste ende antaste de riges profitter og glade skattefrihed.

- Fogh har regnet en hel taktisk plan ud for at snyde danskerne igen – og så en gang til. Midlet mod det er massemobilisering – mod krigen, unionen, og forberedelse af en storkonflikt. Vi kender Fogh, arbejderne kender ham og hans regering. Han får ikke 100 dage, hvor den nye regering er fredet. Ikke engang én.

Krisen banker på døren – også i Danmark

Vi har hørt det igen og igen: Den danske økonomi er bundsolid, den stærkeste i Europa. Allivel er krisetegnene der.

I valgkampen gentog VK-regeringen det igen og igen som et mantra: Vælg os, vælg stabilitet og fortsat økonomisk fremgang. Det gjorde også sin virkning, men det er det valgløfte af alle, Fogh får sværest ved at opfylde. For den økonomiske krise banker på døren, og det er ikke blot som afledt virkning af den amerikanske kreditkrise. Det er en krise med rod i den danske økonomi selv, en regulær overproduktionskrise. Og den er her allerede.

Arbejdskraftmangel?

Et andet af valgkampens mantraer lød: *Den danske økonomis største problem er mangelen på arbejdskraft.* Også grundlaget for Fogh3 behandler det som det helt centrale spørgsmål. Og sandt er det, at der arbejder flere udlændinge end nogensinde i Danmark. En opgørelse fra Dansk Arbejdsgiverforening viser, at der arbejdede næsten 250.000 personer med udenlandske pas i Danmark i andet halvår af 2007. Det er hen ved 50.000 flere end for små to år siden, i begyndelsen af 2007.

Opgøret med miljøforkæmpere har fået en ny drejning med Foghs ministerrokade

Troels Lund Poulsen tidligere venstres udenrigspolitiske ordfører for krig og tortur, er udpeget som ny frontfigur i kampen mod miljøet, efter Bjørn Lomberg. Connie Hedegaard har fået et nyt ministerium for bedre vejr og har som hovedopgave at være Danmarks internationale ansigt i forberedelsen af FN-klimatopmødet i København 2009.

Kampen mod miljøet sker på flere fronter. Først og fremmest skal private virksomheder have uhindret adgang til at kortsigtet gevinst over andre hensyn. Derfor er det helt naturligt at DONG, som står overfor at skulle sælges, har investeret i

Det er unge svenskere, det er tyskere, det er polske håndværkere og andre øst-europæere, der er kommet hertil, lokket af relativt høje lønninger og arbejdsløshed hos dem selv. Sidste år var det godt 25.000, i 2007 er det steget til 60.000. Antallet af pendlere fra Sverige og Tyskland er på et år øget med 10000 personer, til 23.000.

I alt er der 2,8 millioner beskæftiget på det danske arbejdsmarked. Ca. hver tiende er altså udlænding.

Nedturen begyndt

Og jobfesten fortsætter tilsyneladende: - *Vi har omkring 60.000 ledige jobs,* siger en direktør i DA.

Men antallet af ledige danske håndværkere vokser samtidig med at arbejdsgiverne klager over mangel på arbejdere. Især inden for byggeriet. Nybyggeriet er næsten gået i stå, og i første omgang er de fyret, der laver fundamentet – jord&beton'ere og murere. Senere kommer turen til dem, der gør det færdigt.

Den følelige tilbagegang satte ind allerede i august. Samtidig benytter mange arbejdsgivere lejligheden til at erstatte høje danske håndværkerlønninger med billigere til udlændinge. Jobfesten er en fest, hvor kun arbejdsgiverne er inviteret.

Byggeriets begyndende krise er en regulær 'overproduktionskrise'. Der er

simpelthen for mange nybyggede og gamle huse og lejligheder udbudt på markedet. For arbejderne har ikke råd til dem. Boligpriserne er banket i vejret, men selvom ejendomsmæglere og økonomer taler krisetegnene væk, kan det ikke skjules, at salget er gået i stå, og at priserne i storbyer som København og Århus er reduceret med 10-15 pct. på mindre end et år.

Den danske byggeindustri er da også begyndt at se sig om efter nye eksportmarkeder, som altid når krisen kradsler. Men også der flader boom'et ud. USA står på randen af en større recession med kreditkrise, tvangsauktioner, massefyringer og et voldsomt dollarfald. For den danske økonomi betyder det både faldende eksport og mindre indtjening på varer afregnet i dollars. Den negative spiral, der fører mod krise og depression, er allerede i gang.

Det betændte danske lånemarked vil også skabe problemer – ligesom også danske banker og finansieringsinstitutter rammes af den amerikanske kreditkrise.

Alle advarselslamper blinker – og Fogh og Co. søger at bremse den ved at nægte de offentligt ansatte de lønstigninger, der er blevet snydt for, mens direktørerne og deres kreaturer fordoblede indtjeningen.

Se også artiklen om den kapitalistiske finanskrise s. 17

Danmark miljøsynder nr. 1

nye kulkraftværker. Dernæst skal der bygges flere motorveje, og udbygningen af el-togdrift skydes langt ud i fremtiden. Investeringen i de nye IC4 dieseltog skal først tjenes hjem. Reducering af CO2 udslip skal ikke være konkrete reduktioner i Danmark, men varm luft, der købes for ulandshjælpen. Forskningsmidlerne bruges på at udtænke om man kan pumpe røgen ned i undergrunden. Regeringen kunne ikke drømme om at diktere industrien hvor lidt der må forurenes.

Hedegaards første opgave er at deltage i det igangværende FN-klimatopmøde på Bali. Her skal der fastsættes nye ambitiøse mål for at redde jorden fra kapitalistisk overforbrug. Indtil videre er det gået den gale vej. Nye tal fra 2005 viste, at industrilandenes udled-

ninger var de højeste nogensinde, 11 pct. højere end i 1990. Danmark er blevet en af de største syndere, relativt den største forurener blandt EU-landene, når udledninger fra fly og skibe tælles med.

På Bali lyder der fra Greenpeace en opfordring til at industrilandene om at påtage sig deres ansvar for at hjælpe udviklingslandene med at håndtere konsekvenserne af klimaforandringerne og fremme den nødvendige rene teknologi, da Vesten står for 80 pct. af de menneskeskabte udledninger af drivhusgasser, der pt. findes i atmosfæren.

Udsigten til at denne retfærdige tanke vinder flertal er ikke stor. Foghs store shownummer, klimatopmødet i 2009 i København, hvor der skal laves en ny Kyoto-aftale til afløsning af denne, er den rene gas.

EU-forbehold igen til afstemning

Ny udemokratisk rævekage om Danmarks forhold til EU under opsejling. Regeringen kræver fuld deltagelse i forsvarssamarbejdet, euro indført og fortsat deltagelse i politi og terrorsamarbejdet. Det fremgår af regeringsgrundlaget. Til gengæld vil den ikke vide af en folkeafstemning om den ny unionstraktat

Statsministeren fremlagde i det nye regeringsgrundlag "mulighedernes samfund" at de afkræver befolkningen en fornyet stillingtagen til de danske EU-forbehold fra 1993. Hvornår der bliver plads til den afstemning skriver regeringen ikke noget om, men det er underforstået at det helst skal ske inden forfatningen træder i kraft 2009.

Regeringen nægter til gengæld en folkeafstemning om den ny traktat, der ventes stadig på bestillingsarbejdet hos egne jurister der skal vurdere om der er afgivelse af suverænitet i grundlovens forstand. Beslutningen bliver lagt op til et nationalt kompromis mellem Ja-partierne i det nyvalgte folketing, hvor kun få partier prøvede at rejse en EU-diskussion under valgkampen.

De irriterende forbehold

Forbeholdene har irriteret skiftende danske regeringer lige siden befolkningen stemte nej til unionen i 1992. Nejet blev bortvistret med en politisk manøvre hvor SF spillede en forræderisk rolle, med indgåelsen af "et nationalt kompromis" (der blev godkendt af de øvrige EU-medlemmer som Edinburgh-aftalen) der førte til omafstemning og solgt under store løfter. Danmarks EU-forbehold var en nyskabelse, et resultat af panik både i det danske borgerskab og hos de europæiske stormagter.

For 15 år siden var der ikke mange der havde forudset at forbeholdene ville overleve så længe, nærmest fra dag et begyndte en massiv propaganda der stort set har

lydt siden, om den store indflydelse Danmark mister ved at stå uden for, og alt det gode Danmark ikke må være med til.

Da folkeafstemningen om forfatningen løb ud i sandet begyndte den EU-positive loge af partier at rejse diskussion om forbeholdene igen. Optil den planlagte afstemning om forfatningen var den diskussion nemlig blevet udskudt til en fjern fremtid. De Radikale stillede sig frem med et forslag om at der skulle gennemføres en fornyet undersøgelse af forbeholdenes skadelige virkninger af Dansk Institut for Internationale Studier. Junibevægelsen foreslog en uvildig undersøgelse fordi: *I bestyrelsen for DIIS sidder de tunge ministerier, og alle udredninger godkendes af bestyrelsen. Der kan således ikke blive tale om en uafhængig og uvildig undersøgelse af undtagelserne i dette regi.*

Generer unionstraktaten

Op til den anden euro afstemning i år 2000 bestilte folketinget en lignende rapport fra Danmarks Udenrigspolitiske Institut. DUPI-forskerne skrev, at situationen med de danske EU-forbehold var på vej til at udvikle en tilstand, hvor Danmark kunne karakteriseres som et egentlig B-medlem. Analysen var engang at forbeholdene på den ene side virkede som de var tænkt, altså sikrede ret til danske særstandpunkter på en række områder, men på den anden side at det ikke var helst de områder som man havde forestillet sig. F.eks. fordi at politisamarbejdet i den periode fungerede gennem en selvstændig mellemstatslig samarbejdsorganisation og endnu ikke var bygget ind i en EU-traktat, forbeholdet havde ikke sikret at Danmark stod udenfor. Med forfatningstraktaten føjes strafferetten og politi-samarbejdet fuldt og helt ind under EU, derfor vil Danmark 1. januar 2009 stå udenfor disse områder, hvis der ikke i mellemtiden har været en afstemning.

Lusk og taktikkeri

Mens De Radikale gerne vil af med alle forbehold, så har SF særligt slået til lyd for at komme af med forsvarsforbeholdet. I forbindelse med angrebet på Irak gik SF på banen med en klar støtte til et stærkt Europæisk forsvar som en mod-

vægt til USA. Holger K. Nielsen daværende formand sagde dengang: *"Min støtte til et europæisk udrykningskorps skal ses i sammenhæng med, at vi får en fælles europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik, der ikke er pantsat i Washington. Et skridt på vejen er, at vi udvikler den institutionelle struktur omkring EU's udenrigspolitik."*

Synspunktet blev gentaget af Villy Søvndal i Folketingets genåbningsdebat sidst i november: *Vi vil gerne have, at Danmark kan indgå i militære aktioner, og derfor er der grund til at se på forsvarsforbeholdet".* Der er stort set åben støtte til EUs imperialistiske ambitioner.

Åbningsdebatten afklarede om ikke andet at SF er villige til at indgå i et nyt "nationalt" kompromis der skal justere hele pakken med EU-forbehold. Der får ingen konsekvenser for regeringen at den springer over en folkeafstemning om forfatningen.

I første omgang har regeringen ikke lagt åbent frem hvad den konkret foreslår så naturligvis gik folketingsdebatten med det samme over i spekulationer om hvordan proceduren skal skæres, skal vælgerne spørges ved fire separate afstemninger, eller skal det hele sættes på et bræt. At en afstemning er nært forestående er der dog ingen tvivl om. Alt andet lige betyder regeringens varsel af en forbeholdsafstemning, at den teoretiske mulighed for en traktatafstemning går mod nul. Hvilket er så meget mere udemokratisk fordi afskaffes forbeholdene så betyder den forfatning så meget desto mere for Danmark.

Magtspillet omkring den nye forfatning

Den ny unionstraktat skal underskrives af EU's regeringsledere ved et topmøde i Lissabon den 13. december. Imens er spindet om at bortforklare dens betydning i fuld gang. Regeringslederne snor sig for at undgå folkeafstemninger

Udenrigsministeriet har op til det kommende topmøde produceret en 140 sider lang positiv redegørelse om indholdet af EU-forfatningen, "Lissabon-traktaten". Konklusionen er naturligvis, at den gør det hele mere åbent, demokratisk og miljøvenligt. Det er af uvæsentlig betydning, at f.eks. 'veto-retten' afskaffes.

Unionens beslutningsprocesser strømlines

Med Lissabon-traktaten forbedres Ministerrådets mulighed for at træffe beslutninger ved at udvide brugen af kvalificeret flertal i Rådet til i alt godt 50 områder. En anden væsentlig konsekvens af Lissabon-traktaten er, at Europa-Parlamentet bliver Rådets medlovgiver på ca. 45 nye politikområder. Parlamentet opnår dermed næste fuld anerkendelse af EU-systemet og bliver inddraget i over halvdelen af politikområderne. Til gengæld halter det væsentlig

bagefter med den politiske legitimitet. I flere lande deltog under 50 % i det sidste valg, og i Rumænien deltog kun 29 %, en lussing, der dog ikke har fået politikerne til at nedlægge parlamentet. I stedet er der nu bevilget 50 mio. kr. til en kampagne, der skal overbevise folk om, at EU er rigtigt.

Unionspræsident, rådsformand og udenrigsminister

Med den nye traktat skal ledelsen deles mellem en formand for kommissionen, en fast præsident for det europæiske råd og en stærk "højere repræsentant" for udenrigs- og sikkerhedspolitik. Traktatens definition af de tre mest magtfulde stillinger i EU overlapper hinanden og har givet anledning til bekymring om kommende magtkampe.

Bekymringen går bl.a. på, hvilken magt EU-præsident konkret har, hvordan man skal blive enige om at vælge en, hvor stor en bevilling det nye embede skal have, hvordan der bliver plads til de enkelte landes ministre i beslutningsprocessen, og mange andre uafklarede spørgsmål, der er fejlet under gulvtæppet, indtil den endelige ratifikation er faldet på plads i medlemslandene.

Den nye leder af rådet vil ikke kunne stilles til ansvar, når vedkommende først er udpeget for en femårs valgperiode, men i EU's snævre cirkler går diskussionen mere på, om der nu bliver bevilget penge og folk nok til at udstyre positionen med overskud til at lede

rådets arbejde. Formandsopgaven går i dag på skift mellem landene, men vil efter traktaten overgå til et vekslende team af tre lande i samarbejde med EU-præsidenten. Fordelingen af ansvarsområder mellem disse lande indbyrdes forudses også at skabe grobund for alle mulige kontroverser.

Posten som EU's udenrigsminister vil blive væsentlig mere betydningsfuld end nu. Nye områder som handels- og udviklingsaftaler kan blive overført gennem vedtagelse på ministerrådsmøder, således at EU kan virke på vegne af medlemslandene i forskellige internationale forhandlinger. EU-udenrigsrepræsentanten er fast formand for udenrigsrådet og næstformand i Kommissionen. EU-udenrigsrepræsentanten kaldes derfor også "dobbelt-hattet".

Bekymringer

Kommissionens formand er bekymret for, at det betyder mindre magt til EU's eksisterende konstruktioner, når ministerrådet får mulighed for at virke gennem deres egne topfolk.

"Der eksisterer en fare for, at ministrene vil afhandle problemerne selv uden at tage EU's institutioner i betragtning," fortalte Jose Manuel Barroso, efter at teksten lå færdig.

Magtfordelingen mellem EU's institutioner er hverken blevet mere åben, demokratisk eller fredelig af den nye traktat.

Ingen suverænitetstafgivelse?

Bestillingsopgave fra regeringsjurister

Fogh vil ikke have folkeafstemning om den ny 'reform'-traktat. Derfor mener hans jurister det samme. Men EU-forfatningens 'far', den tidligere franske præsident Giscard d'Estaing, siger at det er samme traktat. Ole Krarup kalder juristernes redegørelse for 'rent bestillingsarbejde'

Den tidligere leder af det EU-konvent, der skrev forslaget til den forkastede forfatning, fhv. præsident Giscard d'Estaing, har sammenlignet den oprindelige tekst med den såkaldte Lissabon-traktat (også kaldet reform-traktat). Resultatet ses på Giscard d'Estaings blog, hvor han dokumenterer at de to tekster på ni centrale punkter ligner hinanden ord for ord. I oktober skrev samme i Le Monde, at det eneste der er ændret er rækkefølgen og måden hvorpå det er skrevet, indholdet er det samme.

Og den eneste grund til alle disse krumspring er fordi EUs stats og regeringsledere er løbet fra løftet om at inddrage befolkningerne gennem folkeafstemninger.

I Danmark er regeringens juridiske eksperter nedkommet med den stik modsatte analyse:

4. december 2007:

Sammenfattende er det Justitsministeriets opfattelse, at der for Danmarks ved-

Ole Krarup:

- Regeringens arrogante afsporing af den danske Grundlov er skandaløs

kommende ikke med Lissabon-Traktaten overlades nye beføjelser til Unionen. Det er endvidere Justitsministeriets opfattelse, at heller ikke andre forhold indebærer, at proceduren i grundlovens § 20, stk. 2, skal iagttages.

Justitsministeriet finder desuden, at dansk ratifikation af Lissabon-Traktaten ikke rejser andre spørgsmål i forhold til grundloven.

På den baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at Danmark kan ratificere Lissabon-Traktaten efter den almindelige bestemmelse i grundlovens § 19, og at Danmarks tilslutning til Lissabon-Traktaten ikke forudsætter anvendelse af proceduren i grundlovens § 20.

22. november 2004:

Det er Justitsministeriets opfattelse, at Unionen med forfatningstraktaten får overladt visse yderligere beføjelser omfattet af grundlovens § 20. I den forbindelse er det endvidere Justitsministeriets opfattelse, at Danmarks tilslutning til forfatningstraktaten kan ske inden for rammerne af grundlovens § 20.

Ole Krarup: Rent bestillingsarbejde

- En gennemlæsning af redegørelsen efterlader ikke tvivl om at denne "redegørelse" er et rent bestillingsarbejde, der tjener til at skaffe regeringen en facade-

legitimation for den allerede truffene politiske beslutning om at holde den danske befolkning uden for enhver indflydelse på den reviderede udgave af EU-forfatningen der nu er omdøbt til "Lissabon-traktaten", udtaler Folkebevægelsen mod EUs grundlovseksperter, tidligere medlem af EU-parlamentet Ole Krarup.

- I Justitsministeriets oprindelige redegørelse om EU-forfatningen af 22.11.2004 blev Grundlovens krav om folkeafstemning i tilfælde af suverænitetsafgivelse udlagt korrekt: På en lang række områder blev dansk selvbestemmelse overladt til EU, og Justitsministeriet konkluderede derfor, at traktaten kun kunne vedtages efter Grundlovens § 20 - altså folkeafstemning, siger Ole Krarup og fortsætter:

- De kunstfærdige omformuleringer af EU-forfatningen der findes i Lissabon-traktaten ændrer ikke på de retlige realiteter: Lissabon-traktaten rummer på alle væsentlige punkter samme magt-overdragelse som EU-forfatningen. Der findes kun én forklaring på Justitsministeriets ændrede konklusion: Politisk diktat.

- Regeringens arrogante afsporing af den danske Grundlov er så skandaløs, at Folkebevægelsen øjeblikkelig vil tage initiativ at få indbragt regeringens grundlovsbrud for domstolene, hvis der ikke udskrives folkeafstemning, lyder den klare melding fra Ole Krarup.

'Retsopgøret' efter rydningen af Ungdomshuset fortsætter

Under rydningen af Ungdomshuset i marts bankede politiet også dørene ind hos en stribe foreninger og anholdt 55 mennesker under mistanke for medvirken til forstyrrelse af den offentlige orden. Under den koordinerede razzia ødelagde politiet inventar for sammenlagt over 200.000 kr. hos de ti institutioner.

Aktionen blev i september godkendt af det lokale gummistempel i byretten, der købte politiinspektør Per Larsen historie om et hemmeligt tip om at udenlandske ballademagere holdt sig skjult med bunker af våben på de suspekterede adresser.

Ingen våben blev fundet og ingen af de anholdte er senere dømt. Nu er selve aktionen underkendt af landsretten, fordi den ikke forud var godkendt af en dommer. Det får dog ingen konsekvens for Per Larsen eller øvrige embedsmænd, at de er dømt for magtmisbrug - med et smil har politiet taget dommen til efterretning.

Læren af 3. marts 2007 er, at politiet uden konsekvens kan bryde ind hvor de vil. De ramte var en lokal tv-station, Det fri Gymnasium, Tillidsmandsringen, værestedet Gaderummet, en kunstforening, et bogtrykkeri, Medborgerhu-

Dommene i Vollsmose- sagen betyder et nyt skridt hen imod PET-staten

Rets sagen og dommene over de fire terroranklagte fra Vollsmose i Odense viste med al tydelighed, at foreningen Oprør havde ret, da den advarede om efterretningstjenestens ubegrænsede magt til at lytte med på folk med en anden holdning end statsmagtens:

"Med de nye forslag til terrorlove risikerer vi, at folk bliver mere og mere bange for, hvad de siger, og hvem de siger det til. 'Krigen mod Terrorisme' retter sig mod den frie meningsudveksling og de rettigheder, vi hidtil har betragtet som grundlæggende for vores demokrati."

Båtnakke dømt for magtmisbrug

set Folkets Hus, Internationalt Forum, Rød Ungdom og SUF, alle med kontorer i København.

26 for retten – for at være med i demo!

I september blev fire idømt fængselsstraf for simpelthen at have været til stede under en ungdomshus-demonstration sidste år, hvor andre deltagere havde kastet med flasker mod politiet. De blev også dømt til at betale sagsomkostningerne på 40.000 kr.. Anklageren har nu hevet 26 i retten for en lignende forseelse: tilstedeværelse i den store protestdemonstration om eftermiddagen efter rydningen torsdag den 1. marts.

Historikeren Rene Karpantschhof, vurderer overfor modkraft.dk at der i løbet af de seneste år er sket en markant skærpelse i retssystemets håndtering af gadeuro-relaterede sager:

– I forhold til i dag var det i 1980'erne og 1990'erne meget sjældent, at man tiltalte folk med krav om fængsling for den slags sager. Hvis folk havde deltaget i en demonstration, hvor det var kommet til konfrontationer, fik de typisk en bøde for gadeuorden. Fængselsstraffe var

sjældne, varetægtsfængsel helt uhørt, forklarer han.

– Det, vi ser med sagen mod de her 26, er udtryk for en markant skærpelse.

Der findes en hel positivliste over udtryk man ikke straffrit kan anvende om politiet. Til gengæld kan man godt kalde en ordensbetjent for en 'båtnakke' op i hans åbne ansigt. Det har en landretsdømme fastslået. En christianit var ellers ved byretten blevet idømt en bøde for at bruge det ord. Man kan også kalde en betjent for 'Louise', selvom det er en han af slagsen. Politiet ville have det straffet, fordi udtrykket i hæren anvendes nedsættende om personer med langt hår. Men det kan man altså godt, har en

dommer afgjort. Så kom ikke og sig, at politiet angriber ytringsfriheden, og domstolene giver dem lov!

Vanvittige politiske domme i Odense-terrorsag

Alle fire erklærede sig under hele retssagen uskyldige, men da de er dømt under terrorparagraffen, kan dommen ikke ankes, kun strafudmålingen.

Efterfølgende har to af de dømte anket dommene for reduktion af strafudmålingen, mens anklagemyndigheden nu har anket alle de tre fængselsdomme med henblik på skærpelse af straffen.

Arbejderpartiet Kommunisterne udsendte følgende udtalelse i forbindelse med dommen:

To af de anklagede blev idømt 11 års fængsel, én fire år og den sidste frikendt. Hele sagen baserer sig på en

meget aktiv PET-provokatøragents vidneudsagn, og retten formående ikke at belyse, hvad der er op og ned i hele sagen. PET og retten nægtede forsvaret adgang til sagens akter, og demokrati og retssikkerhed er blevet sat ud af kraft under hele forløbet.

Den uhørt hårde strafudmåling står på ingen måde i forhold til, at der ikke er foretaget nogen egentlig strafbar handling. End ikke en plan om en konkret handling kunne anklageren dokumentere, kun snak og roderi med hjemmelavet fyrværkeri. Dommerens retsbehandling om, at der er dokumentation for "forberedelseshandlinger", er derfor helt ude i hampen.

Sagen burde aldrig være kommet så

vidt, og hele retssagen bør erklæres for ugyldig pga. brud på fundamental retssikkerhed for de nu dømte i Odense-terrorsagen.

Man kan ikke se bort fra, at hele sagen passer alt for godt ind i at skulle benyttes til at legitimere dansk deltagelse i den ulovlige besættelse af Irak og Afghanistan.

Det er også i Danmark blevet farligt at være muslim og modstander af Danmarks deltagelse i USA's terrorkrige, som har kostet hundredetusinder af mennesker livet.

Mens unge mennesker terrordømmes, går krigsforbryderregeringen Fogh fri.

Også flere konflikter på det private område i 2007

Efter en mindre årrække med et lavt antal overenskomststridige strejker er strejkevåbnet blevet stadig hyppigere våben, viser Dansk Arbejdsgiverforenings konflikt-statistik

Allerede efter tredje kvartal ligger tallet for overenskomststridige strejker langt højere end de seneste tre år på samme tidspunkt.

Med 5.315 konflikt dage i tredje kvartal kommer det samlede antal konflikt dage i 2007 allerede op på i alt 64.974 og nærmer sig således de godt 66.000 overenskomststridige konflikt dage i 2004.

Der skal således kun godt 50 konflikter til i fjerde kvartal, før 2007 overstiger de 741 overenskomststridige arbejdsnedlæggelser i 2004, der ligesom 2007 var et år med overenskomstforhandlinger.

Med 5.315 konflikt dage i tredje kvartal kommer det samlede antal konflikt dage op på i alt 64.974.

Kommunalt ansatte flygter

Arbejdsforholdene for kommunalt ansatte er åbenbart nu så ringe, at hver femte af de ansatte i kommunerne i gennemsnit bliver udskiftet hvert år. Det viser en opgørelse, som gratisavisen Metroexpress har fået foretaget.

Undersøgelsen kan ikke undgå at pege på et stort problem for de ansatte, men også for kommunens brugere, i form af ringere service. Så mange procent af de ansatte udskiftes i kommunerne årligt:

Randers: 30% – København: 25%
Esbjerg: 20,4% – Aalborg: 20,3%
Århus: 20,2% – Odense: 19,9%

Gennemsnittet for de danske kommuner er 19 procent.

Udlændinge har hvert tiende job

Ifølge Dansk Arbejdsgiverforening arbejder der i Danmark i efteråret 2007 250.000 ansatte med fremmed pas, hvilket skulle svare til hvert tiende job.

Det er en stigning på 50.000 i forhold til begyndelsen af 2006.

Udenlandske firmaer udstationerer rekordmange ansatte i Danmark, og samtidig pendler flere og flere svenkere og tyskere hertil for at arbejde.

Overenskomst:

Storkonflikt under forberedelse

De offentligt ansatte skal have et stort lønløft – men der bages mange rævekager mod dem

Ved denne overenskomst er der fra de ansattes side lagt et så stort pres på stat, kommuner og de ansattes faglige topforhandlere, at de faglige ledere ikke har haft mulighed for at gøre, som de plejer. Denne gang lægger de ud med en forventning om, at overenskomstforhandlingerne ikke vil resultere i tilbud, de ansatte vil kunne acceptere, og derfor er de allerede i gang med at melde ud, hvilke områder og arbejdspladser der vil være omfattet af strejke.

Sygeplejerskerne har for første gang nogensinde taget skridtet at inddrage reelt set alle i en evt. strejke - når der ses bort fra nødberedskabet. FOA, der organiserer social- og sundhedspersonale, har for

længst meldt ud, at man forventer konflikt og er nu i gang med at forberede sig.

Signalet fra det store flertal af offentligt ansatte er bøjet i neon og har længe stået klar: De kræver væsentlige forbedringer af løn og arbejdsforhold - ellers er det storkonflikt.

Sympati – hvis I ikke strejker!

Det er vigtigt at gøre sig klart, at der er kræfter der udtaler forståelse for offentligt ansatte, men som samtidig er modstandere af strejkevåbnet og vil kræve regeringsindgreb. At Dansk Folkeparti er modstan-

Offentligt ansatte i Europa har fået nok

I en lang række europæiske lande protesterer og strejker de offentligt ansatte. Vi har lige set de franske offentligt ansatte, ikke mindst transportarbejdere, i aktion imod pensionsforringelser, og ligeledes set tyske lokoførere strejke for betragtelige lønstigninger. I Finland har vi lige set sygeplejersker og andre hospitalsansatte opnå mere end 20 % lønstigning, efter at de havde varslet kollektiv opsigelse som et nyt radikalt kampskridt. I Danmark har vi for et halvt år siden for første gang set SOSU-assisterne gennemføre "ulovlige" strejker, der bredte sig over hele landet med krav om højere og mere personale. En strejke, der har gjort, at de offentligt ansattes løn og arbejdsforhold blev et tema i den overståede danske valgkamp, og at de offentligt ansattes forventninger til den kommende overenskomst er meget høje, så høje, at forbundene for de offentligt ansatte har følt sig tvunget til, allerede inden overenskomstforhandlingerne er gået i gang, at forberede sig på strejke og endnu mere omfattende end hidtil varslet.

Det, vi ser i hele Europa, er en reaktion imod følgerne af EU's Agenda 2010, som gennem liberalisering forsøger at gøre

monopolernes EU til verdens mest konkurrencedygtige økonomi i jagten på maksimal profit. En dagsorden, som ikke kan undgå at være på arbejdernes og den arbejdende befolknings bekostning. Medicinen skulle være privatisering og udlicitering, effektivisering, reduktion af pensioner og krav om løntilbageholdenhed.

Følggevirkninger har været øget stress og usikkerhed, tempoopskrumning med for få ansatte, og lønninger, der sakker bagud.

Det offentlige, der engang var en sikkerhed i ansættelsen er i dag en by i Rusland afløst af uvished for morgendagen og med stadig forringede arbejdsvilkår.

Det er hele denne liberalisering, som ikke kan undgå at få de offentlige på banen. Monopolernes krav om liberalisering af den offentlige sektor i hele EU stopper ikke ved 2010, som markerer året for EU's liberaliseringsmålsætning.

Derfor er den modstand og reaktion, vi ser fra offentligt ansattes side, sikkert også kun en begyndelse og toppen af et isbjerg af modstand blandt offentligt ansatte i Europas lande, som aktionerer og inspirerer hinanden.

der af storkonflikt og står klar til at opfordre til regeringsindgreb for kapitalen holdt de lav profil med under valgkampen. Deres tilbud om forbedringer for de lavestlønnede er en klam fidus betinget af en stækkelse af arbejderklassens kamp

Derfor er LO's og Socialdemokratiet og oppositionens slåen knuder på sig selv for at inddrage dette konsekvente strejkebryderparti grotesk

Men offentligt ansatte står slet ikke alene i denne kamp og har på forhånd store dele af befolkningen bag sig. Det brede Danmark er helt bevidst om, at privatisering og udlicitering betyder en udsultning af arbejdsbetingelserne og servicen i den offentlige sektor – ikke mindst det sociale område.

At forbinde de offentligt ansattes lønkrav og forbedring af arbejdsforholdene med kravet om stop for privatisering og udlicitering er både i de ansattes og brugernes interesse og et vigtigt led i at opbygge en nødvendig bred enhed.

Split: Hvem skal have hvad?

Lige nu kører de faglige topkredse en konkurrencekamp om, hvem der skal have hvad, og foregiver, at de der kræver mest gør det på bekostning af andre offentligt ansatte. Det er den gamle socialdemokratiske 'samfundskage' - melodien om at der kun er et vist antal kroner til dækning af løn, regulering og ansættelser, og at den ene gruppes krav nødvendigvis vil sætte sig igennem på bekostning af de andre. På det private område er det et simpelt spørgsmål om at gøre indhug i profitten. For det offentlige gælder, at det vil være rigtigt at sprænge de snævre opstillede rammer – massive lønløft kan nemt finansieres via brandbeskatning af de rige og af de monopoler, som overhovedet ikke betaler skat.

For det offentligt ansatte må det være en fælles vigtig solidarisk kamp at sikre, at de lavestlønnedes krav bliver opfyldt såvel som at sælge sig selv så dyrt som muligt til danske arbejdsgivere, der i andre sammenhæng praler af at kunne købe hele verden.

Lige nu forsøger de at komme med skræmmebilleder om nødvendigheden af mådehold, med trusler om kartoffelkure og alverdens ulykker hvis de offentligt ansatte, står sammen og kræver sig betalt.

Sort arbejde i ferien

"De tilsiges til at møde **fredag den 28. december 2007 kl. 14:11 på Bording station, hvor de vil blive afhentet** til afsoning ..."

Således lød kriminalforsorgens lille julehilsen til mig. Der var ikke så meget at tage fejl af. Man skal ikke spøge med politiet:

"Udeblivelse vil medføre anholdelse." Hvis jeg skulle komme for sent til Bording station, risikerer jeg at blive overført til en lukket institution.

Indkaldelsen var jo ikke nogen overraskelse, idet jeg i midten af september havde fået en dom for at skubbe en flaskecontainer ud på Nørre Allé i København. Det fandt sted den 1. marts midt under urolighederne omkring forsvaret af Ungdomshuset. Politiet og dommeren var af den opfattelse, at der var en sammenhæng mellem skubberiet og urolighederne. Dommen lød på fængsel i 30 dage, hvoraf jeg allerede har afsonet de 11 som følge af varetægtsfængsel.

Overassistent Lisbeth Nielsen kunne i indkaldelsen meddele mig, at jeg har gjort mig fortjent til 19 dages ophold på Kærshovedgaard lidt syd for Ikast, hvor jeg minsandten også får lov at fejre nytåret!

Fængslets eksotiske klang gav mig lyst til at slå det op på Google, hvor jeg til gengæld fik mig en overraskelse: Siden 2002 havde forholdene i Kærshovedgaard været til debat i Folketinget, idet de angiveligt grundet i de lange ventelister for straffafsonere placerer otte personer i cellerne. Jeg kunne følge debatten frem til starten på 2007, hvor justitsministeren lovede at få nedbragt antallet ved udgangen af året, "*forudsat at strafmassen og anmeldte domme fortsat udvikler sig som forventet.*"

Da "strafmassen" i forbindelse med kampen om og for et nyt ungdomshus måtte være eksploderet, forventede jeg, at Kærshovedgaard stadig benyttede ottepersoners-celler, hvilket jeg naturligvis måtte undersøge. Da min løbebane altid har foregået på den sjoveste side af fængselsmuren, havde jeg som uerfaren selvfølgelig en stribe naive

spørgsmål til "afsoningsinstitutionen":

- *Hvad tid på morgenen får man bragt sin morgenmad – eller der er måske buffet?*

Lige præcis det spørgsmål hoppede jeg over. Jeg fik fat i en meget ordknap fængselsbetjent:

- *Kan du fortælle mig, om jeg bliver placeret i en en-, to- eller ottemands-celle?*

- *Vi benytter ikke ottemands-celler mere, så det bliver en en- eller topersoners-celle, og det ved vi først, når du kommer.*

Det var jo en meget god besked at få, så jeg fortsatte opløftet til næste spørgsmål:

- *Der står i den tilsendte indkaldelse, at man kun kan modtage besøg lørdage og søndage fra kl. 13 til 15.*

Er det korrekt?

- *Ja.*

- *Der står også, at man højst kan få besøg af tre voksne pr. dag og fem voksne i alt.*

Er det korrekt?

- *Ja.*

Min erfaring fra varetægtsfængslingen var, at procedurerne med hensyn til besøg var meget langsommelige, så næste spørgsmål lå ligefor:

- *Kan man rekvirere besøgstilladelser i forvejen?*

- *Nej.*

- *Kan du oplyse, hvor lang tid procedurerne normalt tager ved ansøgning om besøg?*

- *Hvis du skaffer dig tilladelsesformularerne, når du kommer, så kan du vel få besøg i den sidste weekend af din straf.*

Den sved. Det drejer sig ganske vist kun om nitten dage, men det havde jo nok måske lunet med en visit lidt tidligere. Det er jo ligesom, at fidusen ryger, når man står med den ene fod i friheden.

Nå, men tiden går jo hurtigt. Jeg fandt ved samme lejlighed nemlig ud af, at der er arbejdstvang 37 timer om ugen. Jeg hører nemlig til den del af befolkningen, der er så fattig, at jeg har taget ferie under mit ophold, så jeg undgår løntab. *Reno*

Frelser, fattigfyrste, søn af folket ...

Digte af Anders Christensen

Husmand, digter, kommunist

Da den russiske revolution løftede den gamle verden af hængslerne, men umiddelbart truedes af udslettelse fra den globale kontrarevolution, købte den fattige husmand Anders Christensen fra Store Restrup en splinterny fabrikspløj og sendte den til det nye Rusland med påsriften:

"Værsgo, fra Anders på Restrup Mark til Lenin og Rusland"

Anders Christensen (1884-1967) var revolutionær, kommunist og digter. Hans slægt var fattigfolk på landet, som ung kom han på højskole og husmandsskole, han tjente et år som karl hos forfatteren Johan Skjoldborg, sluttede sig til et landbrugskollektiv i Holland før 1. verdenskrig, men slog sig i 1914 ned som husmand på det nyudstykkede gods Store Restrup i Vendsyssel, hvor han dyrkede sin stump jord resten af livet.

Under krigen begyndte han at skrive og udsende digte, og i 1919 udkom hans første digtsamling *Ved Bålet*, et lille bind revolutionspoesi, der gav stemme til tidens oprørske ungdom:

*Hadet blev vor første vuggedave
siden næret under nød og savn.
Engang vore børn i arv skal have
hadet – slægtens arv fra navn til navn.
Hade vil vi til vi dør, men hadet
lever vid're, vokser, vides ud
til en mine, skarpt med sprængstof ladet
under tyranniets guldkalv-gud.*

*Vi vil samle hadets spredte funker
til et mægtigt bål, en verdensbrand,
en fortærer af hver løgn, som prunker
nu i guld og glans fra strand til strand.
Og i fattigsløve sliderhjørner
vil vi hadets sæd, den stærke, så.
Ildne deres mod: Se, håbets stjerner
viser vejen, vi skal fremad gå.*

Først i 1930 udkom hans næste digtsamling *Troldkirken* og i 1959 *Brød i ørkenen*. Et tyndt bind udvalgte digte, der opsamlede det meste af hans lyriske produktion udkom i 1963 under samme titel: *Brød i ørkenen*. Desuden udgav han i sine sidste år erindringsbogen *En mand og hans næste* (1962) og essaysamlingen *Træet* (1966).

Der er ingen spor af bondeidyl i Anders Christensens digtning. Den er trodsig, stolt, selvbevidst, med skarptskårne, prægnante rytmer og et billedsprog, der er bundet til jorden, arbejdet og året, og farvet af opgøret med dorsk religionsløvhed. Hans her optrykte juledigt fra ruiner, skyttegrave, oprørsbarrikader og fængsler er måske det barskeste af slagsen, som er skrevet på dansk.

Det lille forfatterskab fortsætter linjen fra Skjoldborg og Aakjær, en generation senere, bevidst om husmandens udsatte position, i alliance med byens arbejdere, med fremtiden.

-ko

*Bank! Bank! Hvem er dér?
Collage af Michael Dickinson*

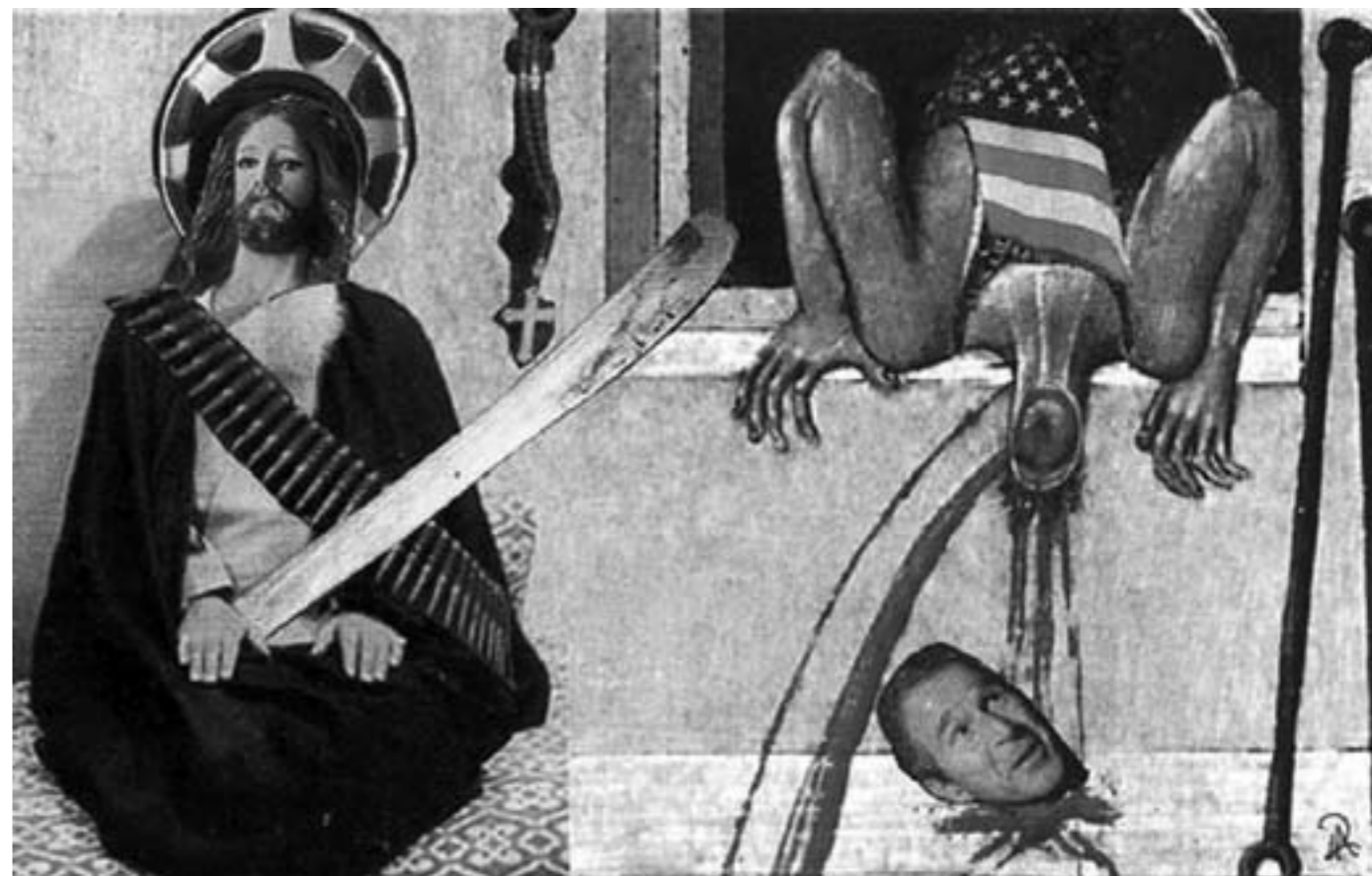
Frelseren

*Nu ringes julen ind fra kirkens tårne,
der dufter gran og bagværk, kål og sul
til fest og ære for den jomfrubårne,
hvis navn er prompte glemt fra jul til jul.
Syng ågerhajer! Syng profithyæner
fra bank og børser om krybbebarnet dødt.
Dukaten yngler, kirken er dens tjener
og – eder er i dag en frelser født!*

*Der stønner sorte kulmænd dybt i minen
og spillet går og går til tramp og hvin.
Og jer som hjærnelammet ved maskinen
i sved og trældom mætter industrien:
Hold ud på vagten, pengedyngen vokser,
hæng i og stræbt til sult og død forstødt.
Nu proklameres julens paradokser
at – eder er i dag en frelser dødt!*

*Der tugtes præster op i alle stater
i guldets sold for løn og dagligt sul,
de har et ord til eder, kammerater
bag junk'rens plov og ved fabrikkens hjul,
at I tålmodigt og i ydmyg blunden
ser liv og hjem og fremtidsfryd forødt.
Gå under åget, kast jert barn for hunden
thi – eder er i dag en frelser født!*

*Europas ådselsfede slagmark stinker
og slagne stater småbørn dør af sult,
men højfinansens julestjerne blinker
i sabel, pengeskrin og bedepult.
Tilgiv og glem, lad hadet ej og harmen
for mand og bror på frontens grus forblødt
fordunkle festen, sænker hævnerarmen
thi – eder er i dag en frelser født!*

*I mænd af julens glødende paroler,
nu statens rov bag et stålmasket bur
- en dag I stilles for en rad pistoler,
så oprørshjørnen sprøjter mod en mur. –
I aften bringer magten jer – og listen
et julebud for levende og dødt,
når tugthuspræsten læsper gennem risten
at – eder er i dag en frelser født!*

*Men, frelser, fattigfyrste, søn af folket
med kraftens glorie om pandens hvalv,
før dine hænder blev mod korset dolket,
dit tempels høje børsmænds aksler skjalt.
Du hvide tempelrenser, svøbesvinger,
din oprørsstjerne stråler flammerødtr
den sejrens dag din juleklokke klinger
os er i dag en verdensfrelser født!*

Fra 'Troldkirken'

April

*Med glød over tårn og tinde
skorsten og baggårdsvrå'r.
Med lysvæld som ingensinde
os hilser april i år.*

*Så længe vi fristede håbet,
læste og længtes et liv.
April! Det er opbrudsråbet,
handlingens skabende, bliv!*

*April, det er revolutionen,
vårens flammende bål.
Voldsmagten stødt fra tronen,
tindrende vej og mål.*

*Landet ligger os åben,
lænkerne slængtes i hav.
Tusinde mand under våben
jubler på vintrens grav.*

*Stå op, kammerat, gør dig rede,
Fremtiden, det er i dag.
Vort Kanaan, vi skal det betrede
Under vårens erobringsvalg*

Fra 'Ved bålet'

Tyrkiet: 26.000 telearbejdere i strejke

ZIA rapporterer fra Istanbul

Det er ikke bare i Danmark og det øvrige Europa, at arbejdernes kampe forstærkes i denne tid. 26.000 arbejdere strejker i den private virksomhed Türk Telekom (TT), fordelt på 600 arbejdspladser og 81 forskellige områder i Tyrkiet. Kommunistisk Politik har talt med repræsentanter for der strejkende

Arbejdsgiveren imod faglig organisering

Arbejdsgiveren stiller krav om, at arbejderne ikke mobiliseres til kamp af fagforeningen og ikke organiseres, og det finder arbejderne sig ikke i. Det er klart for dem, at en arbejder må være fagligt organiseret og have mulighed for at kræve sine rettigheder. Repræsentanterne for de strejkende forklarer:

- Som situationen ser ud lige nu, er der to former for ansatte: Den ene har en kortvarig arbejdskontrakt uden nogen former for rettigheder og en ret ringe løn, og den anden har en langvarig arbejdskontrakt, som både rummer en sygeforsikring, pensionsordning og en nogenlunde løn. Arbejdsgiveren vil gerne have, at alle medarbejdere skal over på de kortvarige kontrakter.

Hvad er modtrækket over for dette? spørger KP.

- Det ene krav er lige løn for lige arbejde, at alle medarbejderne skal have lige løn.

Arbejderne vil have, at TT bruger 6 % af overskuddet på lønforhøjelser til sine medarbejdere. Der findes et overskud på to millioner syv hundrede tusind USD, hvilket giver en lønforhøjelse på 19 % for alle arbejdere. Lige nu får en arbejder 1100 YTL efter skat for en arbejdsuge på fem dage, der udgør 45 timer, og en lønstigning på 19 % vil sige en løn på ca. 1800 YTL.

Mens vi sidder og snakker, får en af dem, jeg snakker med, et telefonopkald fra en kollega, der fortæller, at virksomheden har sendt et brev ud til sine medarbejdere om, at de får en lønforhøjelse på 300 YTL, hvis de dropper strejken.

Det er et meget provokerende kort,

virksomheden her trækker ud af ærmet, og det viser tydeligt, at den har interesse i at skabe splittelse medarbejderne indbyrdes ved at give nogle krummer til nogle arbejdere og på den måde presse fagforeningen til at stoppe strejken.

Censurerede medier

De strejkende har haft svært ved at komme i de tyrkiske medier overhovedet. Den er ikke kommet ud til befolkningen, hvilket skyldes, at den reaktionære mediemogul Adnan Dogan ejer en ret stor del af de medier, der findes i Tyrkiet. De af ham kontrollerede medier – aviser, tv-kanaler m.v. – censurerer simpelthen det væk, der ikke er i borgerskabets interesse.

Når man ser på programoversigterne, er de fyldt med magasinprogrammer og dårlige serier. Standarden for nyhederne er slet ikke til at beskrive, så ringe er den. Der er ikke andet end billeder af Atatürk, det røde tyrkiske flag og en masse marcherende tyrkiske soldater der er på vej til krig i Østtyrkiets og mod kurderne i Nordirak.

Man er desuden i Tyrkiet bange for, at denne strejke spreder sig til andre sektorer, og derfor er det vigtigt ikke at orientere folk om, hvad der sker. Man er bange for, at arbejderne rejser sig til kamp, og at man fra politisk side mister kontrollen, og man bliver derfor nødt til at sætte militæret ind, som man gjorde under de tidligere militærkup i Tyrkiets historie.

De strejkende arbejdere foran TT-central, som jeg har snakket med, har absolut ingen planer om at stoppe, før de har fået deres krav gennemført. De holder humøret højt og udtaler med besluttede ord, at de fortsætter deres strejke, til de har sejret.

Türkiye Haber/İŞ sendikal er en fagforening kun for TT's 26.000 arbejdere, men der er 38.000 ansatte i TT, og de ca. 12.000 medarbejdere, der ikke er fagligt organiseret, er folk, der ikke arbejder på gulvet, men som har leder- eller mellemliderstillinger.

Türkiye Haber/İŞ sendikal laver overenskomstaftaler hvert andet år. Den sidste overenskomstaftale var for ni måneder siden, hvilket vil sige, at stridighederne har været på forhandlingsbordet lige siden og nu er endt i strejke.

Det er den første strejke, Türkiye Haber/İŞ sendikal har arrangeret siden sin grundlæggelse i 1962, og den har sidst i november, hvor jeg skriver dette, nu varet i mere end 40 dage. Türkiye Haber/İŞ sendikal har fire krav, siger en af de strejkende fra fagforeningen til Kommunistisk Politik:

- Arbejdstiderne skal være i orden. Lige nu bliver de ansatte kaldt på arbejde i tide og utide. De kan også risikere at blive kaldt på arbejde for bare at være der en halv time, og så bliver de sendt hjem igen. Desuden vil de gerne i god tid have at vide, hvor det er, de skal møde på arbejde. Forholdene er således, at den ene dag bliver en arbejder sendt til en afdeling i den anden ende af byen, og den næste dag bliver medarbejderen sendt til et helt tredje sted, som ligger måske 40 km i den anden retning. Arbejderne stiller ikke krav om, hvor de skal arbejde, men de stiller krav om en organisering af denne fordeling, arbejdsplaner i god tid.

*CIA's dækoperation "Knibtang" afsløret i Venezuela***Psykologisk operation for at destabilisere Venezuela og vælte præsident Chávez***Af Eva Golinger*

Få dage før den venezuelanske folkeafstemning om en ny forfatning afslørede CIA's 'valgplaner' for Venezuela. Begivenhederne viser, at en del af disse blev iværksat før valget. Af gode grunde – nemlig at valget betød en forkastelse af forfatningsforslaget med en ganske lille margin – er den planlagte kampagne efter valget ikke blevet gennemført. CIA udarbejder nye planer for at vælte Chávez efter valget. Dette memorandum er et interessant dokument, som afslører CIA's metoder ikke bare i Venezuela, men over hele kloden

Et internt CIA-memorandum er blevet opsnappet af Venezuelas efterretningsvæsen fra den amerikanske ambassade i Caracas. Det afslører en plan for at destabilisere Venezuela i de kommende dage. Planen med titlen "Operation knibtang" er forfattet af CIA-officeren Michael Middleton Steere og var adresseret til CIA-direktøren general Michael Hayden i Washington. Steere er stationeret ved den amerikanske ambassade i Caracas forklædt som en 'Regional Affairs Officer'.

Det interne memorandum, dateret den 20. november 2007, refererer til "Fremrykning i slutfasen på Operation Knibtang" og bekræfter, at operationen er koordineret af teamet HUMINT (Human Intelligence) i Venezuela. Memoet opremser de forskellige scenarier, som CIA har arbejdet med i Venezuela op til den kommende folkeafstemning den 2. december.

Valgscenariet, som det er beskrevet, bekræfter, at opinions-tendensen ikke vil skifte væsentligt før søndag den 2. december, og at ja-sigerne til den nye forfatningsreform har en føring på 10-13 pct. over nej-sigerne. CIA vurderer, at omkring 60 % vil undlade at stemme, og slår fast i memoet, at denne tendens ikke vil ændres før valget.

Steere understreger vigtigheden af succes for propagandakampagnen mod offentligheden, og at CIA har støttet denne økonomisk med mere end otte millioner dollars i den seneste måned – støtte, som CIA bekræfter er blevet overført gennem USAID.

CIA-memoet refererer specifikt til disse propagandainitiativer som "psykologiske operationer" (PSYOP). De omfatter kontrakter med meningsmålingsfirmaer for at skabe bedrageriske meningsmålinger, der viser føring for nej-stemmerne over ja-stemmerne. CIA bekræfter også i memoet, at de arbejder med de internationale presseagenturer samt medierne organiseret og ledet af generaldirektøren for Globovision, Alberto Federico Ravell.

CIA-officeren Michael Steere anbefaler general Michael Hayden to forskellige strategier, der arbejder samtidig:

Genér afstemningen, og afvis at godkende resultaterne, når ja-siden vinder. Skønt disse strategier ser ud til at være modsætninger, fastholder Steere, at de må implementeres sammen netop for at opmuntre til aktiviteter, som har til formål at lægge hindringer for afstemningen og samtidig forberede betingelserne for en forkastning af resultaterne.

Hvordan skal det gøres?**I memoet foreslår CIA følgende taktik og aktioner:**

- At indtage gaderne og protestere med voldelige aktioner over hele landet.
- At skabe et klima af mangel på ledelse.
- At provokere til et generelt oprør i en vis del af befolkningen.
- At iværksætte en plan, der skal få afstemningsstederne til at "bryde sammen" på valgdagen ved at opmuntre oppositionsvælgere til at "stemme og blive der" for at agitere over for andre.
- At begynde at udbrede data tidligt på eftermiddagen om søndagen, som viser føring til nej-stemmerne (i klar strid med valgregulativerne).

- At koordinere disse aktiviteter med Ravell og Globovison og internationale presseagenter.
- At koordinere med forhenværende officerer og kupfolk som Pena Esclusa og Guyon Cellis. Dette vil ske ved hjælp af militærattachéen for hæren ved USA's ambassade i Caracas.

For at opmuntre til forkastelse af resultaterne foreslår CIA:

- At skabe accept i den offentlige mening af, at nej-siden med sikkerhed vil vinde.
- At benytte meningsanalyse-institutter, der har kontrakt med CIA.
- At kritisere og miskreditere den nationale valgkommission.
- At skabe en følelse af valgsvindel.
- At benytte et hold af eksperter fra universiteter, som vil tale om, hvordan data fra valgregistret er blevet manipuleret, og være med til at opbygge en mistillid til afstemningssystemet.

CIA-memoet taler også om:

- At isolere Chávez i det internationale samfund.
- At forsøge at opnå indbyrdes enhed i oppositionen.
- At søge en alliance mellem dem, der afholder sig fra at stemme, og dem, der stemmer nej.
- At føre propaganda imod Chávez.
- At gennemføre militæraktioner til støtte for oppositionens mobiliseringer og propagandistiske besættelsesaktioner.
- At afslutte de operative forberedelser på USA's militær baser i Curacao og Colombia til støtte for aktioner ind i Venezuela.
- At kontrollere en del af landet de næste 72-120 timer.
- At opmuntre til militært oprør i nationalgarden og andre enheder.

De, der er involveret i disse aktioner som beskrevet i CIA-memoet, er:

- CIA's kontor i Venezuela – Kontoret for Regionale Affærer og Michael Steere.
- USA's ambassade i Venezuela, ambassadør Patrick Duddy.
- Kontoret for Forsvar, Angreb og Operationer (DAO) ved USA's ambassade i Caracas og militærattaché

Richard Nazario.

Venezuelanske partier:

- Comando Nacional de la Resistencia.
- Accion Democratica.
- Primero Justicia.
- Bandera Roja.

Medier:

- Alberto Federico Ravell & Globovision.
- Inter American Press Society (IAPA), eller SIP på spansk.
- Internationale nyhedsbureauer.

Venezuelanere:

- Pena Esclusa.
- Guyon Cellis.
- Dekanen fra Simon Bolivar-Universitetet, Rudolph Benjamin Podolski.
- Dekanen fra Andres Bellos Katolske Universitet, Ugalde.
- Studenter: Yon Goicochea, Juan Mejias, Ronel Gaglio, Gabriel Gallo, Ricardo Sanchez.

Operation Tenaza har til formål at opmuntre til et væbnet oprør i Venezuela imod Chávez-regeringen, som skal retfærdiggøre en intervention af amerikanske styrker stationeret på militær baser i nærheden i Curacao og Colombia. Operationen nævner to lande i kode, som *Blå* og *Grøn*. Dette referer til Curacao og Colombia, hvor USA har aktive operativt udstyrede baser, som er blevet oprustet i løbet af de sidste halvandet år i forventning om en konflikt med Venezuela.

Dokumentet bekræfter, at psykologiske operationer er CIA's bedste og mest effektive våben til dato over for Venezuela, og at de vil fortsætte deres bestræbelser på at påvirke den internationale folkelige opinion med hensyn til præsident Chávez og situationen i landet.

Operation Tenaza er en meget alarmerende plan, der har til formål at destabilisere Venezuela og vælte dets legitime og demokratiske (og meget populært understøttede) præsident. Planen vil mislykkes, primært fordi den er blevet afsløret, men den må fordømmes fra hele verden som et uacceptabelt brud på Venezuelas suverænitæt.

Oversat fra Information Clearing House 29. november 2007

En artikel fra Workers World om, hvordan bankerne berøver arbejderne deres hjem og deres job

Spillerne og svindlerne på Wall Street har bragt mere end to millioner mennesker i en situation, hvor de kan miste deres hjem i den nærmeste fremtid. Og hvor slemt det end er, har de gjort det værre endnu: Millioner af arbejdere risikerer at miste deres arbejde, hvis boligboomets kollaps i den kommende periode forvandler sig til en generel recession.

Overskrifterne om de seneste fald på aktiemarkederne drejer sig alle sammen om milliardgæld, som dårlige betalere skylder de største banker og investerings-selskaber. Det seneste styrt dyk på Wall Street kom, efter at investeringsbanken Goldman Sachs havde anbefalet sine kunder at sælge deres aktier i Citigroup, den største handelsbank i USA.

Anbefalingen om at sælge baserede sig på en klar opfattelse af, at Citigroup kommer til at konstatere en 'dårlig gæld' på 15 milliarder dollars i første kvartal af 2008, oven i de otte til 11 milliarder, som de må konstatere for indeværende års sidste kvartal. Analytikerne har derudover ingen ide om, hvor og hvornår denne 'dårlige gældskrise' vil slutte for bankerne.

Den 'dårlige gæld' stammer fra den svindelagtige lånefidus ved navn *subprime*, som Citigroup og dets strålselskaber finansierede for at narre arbejderne ved at tilbyde dem lån til at købe huse for pantebreve til lave renter, tilsyneladende, og i begyndelsen. De lovede, at når renterne senere hen gik i vejret, kunne arbejderne foretage en refinansiering af lånene. Det viste sig at være en stor løgn.

Det væsentligste mål for disse skrupløse *subprime*-lån var farvede mennesker, som var blevet nægtet mere overkommelige lån på grund af den racistiske udlånspraksis.

Andre investeringsgiganter som Merrill Lynch og Bear Stearns gjorde det samme og har måttet afskrive milliarder i dårlig gæld. Men mens bankernes gæld bemægtiger sig overskrifterne, er der andre nyheder om den kapitalistiske økonomi, som fortjener arbejderklassens opmærksomhed.

Kapitalistisk kreditkrise

Af Fred Goldstein

Faldende profitter for grossister og detailhandel

Lowe's, en af de største byggemarkedskæder for salg til private, har netop annonceret et fald på 4,3 pct. i salget fra deres butikker og et fald på 10 pct. i profitten for tredje kvartal. Endnu mere truende er, at det har annonceret et forventet yderligere fald i fjerde kvartal.

Home Depot, den anden store leverandør af materiale til husbyggeri, annoncerede et fald i profitten på 27 pct. og et fald i salget på 6,2 pct. Home Depot nedskrev også sine forventninger til den fremtidige profit.

FedEx, den store logistik-operatør for de store monopolars handel og produktion, har to måneder i træk advaret Wall Street-analytikerne om, at dens profitter ville falde på grund af høje brændstofomkostninger "og ringe efterspørgsel efter amerikansk fragt, hvad der har sendt selskabets aktier på nedtur og formørker udsigterne for verdens største økonomi". (Financial Times 16. nov.)

FedExs advarsler om kommende fald kom lige efter, at det var blevet meddelt, at industriproduktionen i USA faldt med 0,5 pct. i oktober – fem gange så meget som de forventede 0,1 pct. Det var den største nedgang siden eftervirkningen af orkanen Katrina og kom bag på eksperterne.

Et andet gigantmonopol, Caterpillar, udsendte sin egen prognose for den amerikanske økonomi, som den erklærede "var nær en recession, eller allerede inde i den". Denne vurdering blev ledsaget af meddelelsen om et fald i salget i Nordamerika på 11 pct. eller fem milliarder dollars i tredje kvartal. Caterpillar er førende med hensyn til lastbiler og byggeri. Nedgangen i opførelsen af nye huse og salget af tunge lastbiler, hvoraf mange bruger Caterpillar-motorer, fik selskabet til at forudsige et fald på 12 pct. i maskinudstyr og motorer for hele året i Nordamerika.

For at afrunde billedet havde Whirlpool, verdens største producent af husholdningsudstyr, tidligere forudsagt, at dets salg i Nordamerika ville falde med

to-tre pct. i år. Man var særlig bekymrede for ovne, køleskabe, vaskemaskiner og tilsvarende apparater. (Financial Times, 2. februar og 23. oktober)

Ingen julestemning

Ud over bekymringerne for fragt, husholdningsudstyr og byggeri er Wall Street også oppe på dupperne i forhold til julen og detailhandelen. Da man ved, at masserne er spændt til bristepunktet med hensyn til kredit, og at de står over for højere benzinpriser, kreditloft for personlån, lave lønninger og hurtigt voksende udgifter til sundhed og fødevarer, så ryster knæene hos alle de store detailhandlere.

Julesæsonen starter normalt fredagen efter Thanksgiving (fjerde torsdag i november) – af de amerikanske indfødte folk betegnet som Sørgedagen. Men i år er detailhandelen startet tidligt, presser priserne nedad og bringer alle salgskneb i anvendelse for at lokke folk ind i forretningerne. Wall-Mart startede uger før ved at sænke priserne på 15.000 varer.

Mens Wall-Mart holdt skansen, beroede dets øgede salg på, at folk købte billigere, fordi arbejdere, som kan mærke stramningerne, forlod dyrere forretninger som J.C. Penney, Kohl's og andre, hvis indtjening røg ned. Penneys profit faldt med otte pct. og Kohl's' med 13, resultatet af et fald i salget for begge kæder. Mike Ulman, J.C. Penneys administrerende direktør, gav boligkrisen skylden: "Det er svært at sælge gardiner til hjem, der ikke engang er bygget." (Financial Times 15. nov.)

Kapitalistisk 'overproduktion'

Efter at have luret penge fra millioner af mennesker ved at forføre dem med dårlige lån har bankerne nu 'dårlig gæld'. Arbejderne kan se frem til tvangsauktioner på hjem, som de med rette mente var deres, og slutresultatet er en klassisk økonomisk modsigelse under kapitalismen, forårsaget af overproduktion af boliger.

Overproduktion, kaldes det, ikke fordi folk ikke har brug for boliger, men fordi der er blevet bygget mere, end arbejderne kan betale for. Bankerne og deres agenter

Verdens rigeste stadig rigere

Verden rundt er der 9,5 mio. mennesker der har over 1 mio. dollar (5,5 mio. kr.) at investere for. De er medlemmer af gruppen af "individer med høj nettoværdi," som bankfolk kalder dem.

Det amerikanske finansselskab Merrill Lynch har udsendt sit årlige barometer om verdens tilstand "State of the World's Wealth 2007."

Dermed er denne eksklusive kate-

gori vokset med 700.000 på et år. De superrige bliver i overensstemmelse med love efor den kapitalistiske økonomi hurtigt endnu rigere. Gruppen af ultrarige steg med 11 pct., mens antallet af velhavende med over 1 million dollars at investere forøgedes med 8.3 pct. De ultrarige ejer mere end 165 mio. kr. hver Deres formuer er vokset med 17 pct. på et år.

nærmest påtvang arbejderne kreditter og tjente fede profitter i form af høje renter på pantebrevene. Nu er der pludselig masser af boligløse mennesker jævnsides en ophobning af huse, som folk ikke har råd til. Det er kapitalisme.

Salget af nye huse er på laveste niveau i et årti og salget af ældre huse har været udsat for det største fald, siden man begyndte at registrere det. *"Generaldirektøren for Wells Fargo, West Coast bank,"* skrev Financial Times 19. november, *"sagde i sidste uge, at afmatningen på boligmarkedet var den værste siden Den Store Depression."*

Entreprenører og bankfolk bruger nu ethvert tænkeligt middel til at få folk til at købe, indbefattet incitamenter som *'opgraderinger til en værdi af 30.000 dollars, tilbud om at betale de første afdrag på pantegæld og gaver som jeeps og køretøjer til persontransport'*, men sådanne incitamenter har ikke formået at få folk til at købe. Vist *'forærer'* de Hummere og SUV'er væk, men hvem har råd til benzinen?

Subprime-lånekrisen er en del af arbejderne og mellemlagenes almindelige gældsætning. Dens opståen skyldes den herskende klasses behov for at undgå den overproduktionskrise, som er indbygget i den kapitalistiske produktion.

Alle kapitalistiske grupper prøver at producere nok til at erobre det størst mulige marked og opnå den største profitmængde. Samtidig forsøger de at komme af med arbejdere og sænke deres løn for at øge deres profitrate. Slutresultatet er, at produktionen overstiger massernes evne til at konsumere den. Så hober produktionen sig op eller stopper helt, for ingen boss sælger uden at gøre profit.

At pumpe kredit ind i økonomien er en metode, som kapitalismens finansielle administratorer anvender for at forsøge at udsætte krisen. Da den amerikanske økonomi gik i recession i 2000, sænkede daværende nationalbankdirektør Alan Greenspan bankernes rente, så det var lettere for dem at låne, og de kunne have flere penge at låne ud, så de kunne høste renter.

Greenspan sænkede renten helt ned til én procent. Enorme mængder kredit blev pumpet ud i banksystemet. En del af disse penge blev brugt som lån til erhvervsinvestorer. Men massive beløb gik til at frem-

me pantelån, subprime-lån, kreditkortlån, personlige lån, lån på lønnen og i det hele taget alle mulige typer lån, der kunne presse penge ud af arbejderne.

Marx om kreditsystemet

Karl Marx beskrev i sit monumentalværk *Kapitalen* for længe siden kreditsystemet under kapitalismen:

"Kreditsystemet ser ud til at være hovedudløseren af overproduktion og overspekulation i handelen, alene fordi kapitalens reproduktionsproces, som af natur er elastisk, strækkes til sine alleryderste grænser".

Han forklarede, at *"kapitalens selvudvidelse"* – at profitten anvendes til nyinvesteringer, som udvider produktionen – *"baseret på den kapitalistiske produktions modsætningsfyldte karakter kun til et vist punkt tillader en faktisk fri udvikling, således at den rent faktisk udgør en indbygget hæmsko og barriere for produktionen, som konstant gennembrydes af kreditsystemet."*

Dette fører, skrev Marx, *"til den mest rendyrkede og gigantiske form for hasard og svindel, og til stadig at reducere antallet af de få, som udnytter den samfundsmæssige rigdom"*.

Greenspan og broderskabet af Wall Street-svindlere forsøgte således at presse den kapitalistiske produktion ud over sin yderste grænse – en grænse, som bestemmes af arbejderlønningernes manglende evne til at holde trit med den stadigt udvidede kapitalistiske produktion. De gjorde dette ved at pumpe penge ind i bankerne, som så i deres tur brugte dem til at tørvrive masserne med svindelagtige ågerrentekrav.

Dette hastværk med at blive rig ved lån og spekulation ender altid med en krise. Mens de rige kan miste nogle penge, har de stadig milliarder til at holde sig kørende. De vælter altid krisen over på masserne.

Den eneste måde, arbejderne kan forhindre dette på, er ved at organisere modstand – stoppe tvangsauktioner og stoppe massefyringerne, som de store kapitalister planlægger lige nu, hvor deres profitter går ned.

www.workers.org

Den såkaldte fredskonference mellem Israel og palæstinenserne, som fredsdueen Bush og USA sponsorerede, har angiveligt genoplivet den mellemøstlige fredsproces og dens køreplan – The Road Map. Det er falsk hype

Annapolis-konferencen, som for nylig blev afholdt i Annapolis i USA, har ikke givet palæstinenserne nyt håb. Det er en pessimisme, som er blevet yderligere bekræftet, efter at Mahmoud Abbas' myndigheder på Vestbredden gik til angreb med stave på fredelige demonstrationer og skød ind i menneskemængden. De demonstrerendes forbrydelse var, at de demonstrerede imod Annapolis-konferencen og dens indbyggede forberedelser til udsalg af palæstinenserne nationale rettigheder.

Hændelsen var en klar illustration af det stigende gab, der er imellem de folkelige masser og det lag af palæstinensiske ledere, som mere og mere underordner sig USA's og Israels krav som statholdere i en bantustan. Det er et billede af håndlangere for imperialismen, som, før de aner det, vil kunne stå uden nogen som helst autoritet over for det palæstinensiske folk,

Det, man her igen har været vidne til, har været en suppe kogt på tidligere "fredsaftalers" fiaskoer, såsom Oslo-aftalen og *The Road Map*. Det er fiaskoer, som Abbas' folk ikke har lært af, men fremturer omkring,

Disse "fredsaftaler" var fiaskoer, fordi disse konferencer aldrig har bygget på og bekræftet palæstinenserne umistelige nationale rettigheder, og ej heller har de bygget på FN's gentagne resolutioner og påbud mod Israel, men er gået uden om et Israel, der har været sikker på at slippe for sanktioner med hjælp fra USA's og andre imperialistmagters side.

Ved denne konference skulle *The Road*

'Fredsplan' uden håb

Af Henning Paaske Jensen

Map nu angiveligt genaktiveres. Sådan en industri af "fredsinitiativer" har været og er anvendelige for USA og Israel. Her kan de i ly af sådanne "positive fredstiltag og forhåbninger" sikre forsat zionistisk ekspansion og USA's interesser i Mellemøsten. Det var en sådan ekspansion, der skete efter Oslo-aftalerne og fremover, og det er præcis det, som sker nu: en optrapning med yderligere illegale tiltag i form af udbygning af apartheidmuren og kolonisering og bosættelser på Vestbredden.

Ikke underligt har konferencen haft svært ved at berolige palæstinensere og folkene i verden om, at massemorderen George W. Bush skulle kunne virke som overdommer for nationale rettigheder. Han er en dommer med stadig mere irakisk og afghansk blod på hænderne, og han er Israels vigtigste allierede og garant. Nu skal han angiveligt virke som dommer på tid for at sikre "en levedygtig palæstinensisk stat", inden han går af som præsident til næste år.

Det er ikke svært at spå om denne "fredskonferences" garanti for fiasko – med et USA og Israel som initiativtagere til palæstinensisk splittelse og kriminelle likvideringer og masseafstraffelser, med stranguleringen af Gaza som et belejret fængsel, der minder om naziernes behandling af den jødiske Warszawa-ghetto, angreb, der blev intensiveret umiddelbart efter Annapolis-konferencen.

På Vestbredden gør besættelsesmagten alt for at holde Abbas i live som deres nuværende mand og partner ved magten ved at understøtte ham med våben og kræve samarbejde i jagten mod befrielsesbevægelser, som ikke vil acceptere forsat israelsk besættelse. Det er en jagt, Abbas' myndigheder er gået ind på, især rettet mod Hamas.

Overdommeren på Annapolis-konferencen undlod ikke at indlede med, at Israel er en jødisk stat (og dermed med et racistisk Israel med særrettigheder for jøder og palæstinensere som andenrangs mennesker), og Israel understregede, at

Palæstinensisk protest

det aldrig helt ville forlade den illegale besættelse af Vestbredden, et synspunkt, som Bush tidligere har understøttet pga. "nye realiteter på jorden", som han påstår man ikke kan komme uden om.

Samarbejdspartneren for USA og Israel Mahmoud Abbas udtalte på knæ, at det vigtigste var, at man var mødtes, og at han derfor var optimistisk. Det var en Abbas, som helt undlod at omtale USA's og Israels aktuelle folkestridige kvælningssteg og udsultning af det palæstinensiske folk i Gaza igennem mere end et halvt år.

Forud havde Abbas ellers efter et af de mange møder med Olmert i et højstemt øjeblik officielt erklæret, at der ikke blev noget møde uden israelsk tilsagn om tilbagetrækning fra Vestbredden, Østjerusalem og en aftale om flytninge.

Intet af dette skete. Derimod kom der klare tilkendegivelser på jorden om yderligere ekspansion på Vestbredden ledsaget af systematiske likvideringer af modstandsfolk især i Gaza.

Konferencens "resultat" blev underskrivelse af en fællesudtalelse, der overordnet udtalte, at alle spørgsmål, også van-

skelige, nu skulle behandles i den kommende periode og løses i 2008, og nu har amerikanerne opfølgende vist, "at de mener noget", ved at sætte en general til "at hjælpe til" med sikkerheden.

Konferencen udstillede også, at denne "fredskonference" skete uden om Hamas, det parti, som til stor fortrydelse for USA og Israel vandt stort over Fatah ved det sidste valg og dannede regering.

Hamas var overhovedet ikke inviteret, ligesom andre befrielsesbevægelser, og ville også have betakket sig. Tværtimod var konferencen etableret i modsætning til Hamas som en del af den erklærede kamp mod "ekstremister" og "terrorister".

I virkeligheden var konferencen et amerikansk-israelsk initiativ, som under dække af "kampen mod terror" og "løsning af det ulykkelige palæstinensiske problem" havde til formål at udbygge den palæstinensiske splittelse og eliminere den palæstinensiske befrielseskamp og deres krav.

Den var et imperialistisk plot, som forsøges solgt under nødvendigheden af at indgå kompromisser.

Men det var også helt åbenlyst, at denne konference indgik i USA's generelle strategi for kontrol over hele Mellemøsten, herunder Iran. Derfor var det af stor vigtighed, at ledere fra arabiske stater som Saudi-Arabien deltog, stater, som USA vil forsøge at få til at normalisere deres forbindelser med Israel som en del af et samarbejde mod den fælles fjende Iran. USA vil udnytte religiøse modsætninger med et sunni-muslimsk Saudi-Arabien imod det shia-muslimske Iran. For imperialismen var det derfor vigtigt, at de arabiske stater deltog – for at understøtte deres pres for "palæstinensiske kompromisser" væk fra de nationale rettigheder og samtidig indgå i det imperialistiske pres mod Iran.

Det var første gang under en "palæstinensisk fredskonference", at den var ledsaget af omfattende palæstinensiske

mod-demonstrationer. En lang række forskellige folkelige bevægelser og befrielsesorganisatorer tog afstand fra Abbas' deltagelse i konferencen og advarede imod enhver form for udsalg af palæstinenserne rettigheder.

Angrebene på de fredelige anti-Annapolis-demonstrationer blev en blodig demonstration af, at den minoritet af palæstinensere omkring Abbas, som deltog i konferencen og hersker over Vestbredden, reelt ikke repræsenterer det palæstinensiske folk. De er repræsentanter, der aldrig har inddraget palæstinenserne om deres hemmelige "fredsprocesser", og slet ikke de millioner af palæstinensere, der lever rundt omkring i verden i landflygtighed, f.eks. i flygtningelejrene i Libanon. Disse ledes perspektiv er i dag at blive bantustanledere i skærpet modsætning til den palæstinensiske befolkning.

Disse mod-demonstrationer på netop dette tidspunkt har været af stor betydning. De blotlægger afstanden imellem hele den brede, reelt kæmpende palæstinensiske nationale befrielsesbevægelse og de palæstinensiske myndigheder omkring Abbas. De viser, at sådanne folk ikke repræsenterer deres interesser, at der er behov for en genopbygning af PLO og inddragelse af alle de folkelige kræfter og befrielsesbevægelser.

Den palæstinensiske bevægelse imod besættelse vil fortsætte, og der er meget, der tyder på, at en ny intifada er under forberedelse.

Det er på høje tid, at folkene i verden i endnu højere grad støtter palæstinenserne og isolerer USA og Israel og kræver iværksættelse af omgående sanktioner imod det racistiske Israel og dets fortsatte besættelse.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Annapolis-illusionen

Af Khalid Amayreh fra det besatte Østjerusalem

KP bringer her en præcis palæstinensisk analyse af kræfterne bag og deltagerne i Annapolis-farcen og den såkaldte fredsproces for Mellemøsten

"Bjerget begyndte at arbejde, da det gav fødsel til en rotte." Således lyder det berømte arabiske ordsprog. Denne talemåde er som en karikatur på den amerikansk sponsorerede "fredskonference" i Annapolis i Maryland, USA.

At forudsige at Annapolis-mødet bliver en fiasko, er alt andet end spekulation. Det er en realistisk vurdering af en begivenhed, som ikke har til hensigt at blive succesfuld, selvom det erklærede ønske antyder det modsatte.

Hvad vi vil se, er udveksling af høfligheder, som har til hensigt at skabe en venlig atmosfære. Men Israel og de palæstinensiske myndigheder (PA) har ikke kunne blive enige om noget fælles aftale om de grundlæggende problemer, som er afgørende for det palæstinensiske spørgsmål.

For få uger siden var PA næsten euforisk over konferencen. PA's formand Mahmoud Abbas truede med at boykotte Annapolis-mødet, medmindre Israel i det mindste principielt gik med til at afslutte besættelsen af Vestbredden, Gazastriben og Østjerusalem samt accepterede en retfærdig løsning på flygtningeproblemet i henhold til FN-resolution 194.

Men Israel gik ikke med til nogen af delene.

Nu drager PA så til Annapolis uden nogen som helst politiske garantier, men alene ved at basere sig på George Bush' "gode vilje", hvad den så end betyder i virkelighedens verden.

Jeg spurgte i denne uge en højtrangerende PA-embedsmand i Ramallah, hvordan det vil komme til at gå for PA-ledelsen i Annapolis på baggrund af, at de langtrukne møder mellem israelske og palæstinensiske embedsmænd har været en klar fiasko.

Abbas spiller USAs spil

Jeg mindede ham om, at "sådan har vi gjort i årevis, men til hvilken nytte?" Foruroliget over spørgsmålet så embedsmanden temmelig opmærksomt på mig og sagde:

- *Hvad kan vi ellers gøre? Hvis du selv har nogen ideer, hvorfor overbringer du dem så ikke til Abu Mazen [Mahmoud Abbas]?*

Der vil være adskillige kategorier af deltagere med følge ved Annapolis-konferencen, først og fremmest katastrofens mester, George W. Bush, Der Führer i Det Hvide Hus, som har invaderet, besat og ødelagt to muslimske lande og dræbt eller forårsaget over en million uskyldige menneskers død under påskud af at ville frelse verden for Iraks masseødelæggelsesvåben, som viste sig at være ikke-eksisterende. Manden, som påstod, at Gud havde bedt ham gøre, hvad han gjorde, har aldrig haft det moralske mod til at sige: "Jeg har begået en fejl. Det er min skyld."

I stedet udklækkede han alle slags påskud, pseudo-historier og løgne for at retfærdiggøre sin kriminalitet og ondskabsfulde planer. Samlet set udviser disse kriminelle ingen anger over deres forbrydelser.

Bush, Israel og Olmert

Det anbringer følgende spørgsmål i forreste række:

Kan Mellemøstens folk i særdeleshed – og menneskeheden i almindelighed – sætte sin lid til, at en af verdens allerstørste mordere og løgnere vil tvinge Israel til at gå med til fred? Lad os ikke glemme, at der her er tale om en mand, som beskrev Ariel Sharon, den notoriske israelske forbryder, som en 'fredens mand'.

Så er der den evige morder, løgner og tyv, nemlig Israel, en stat, som myrder skolebørn og kalder mordene for selvforsvar, lyver om sine forbrydelser og kalder løgnene *hasbara* (forklaringer til verden, KP) og *public relations*. En stat, som påstår at have afsluttet sin besættelse af Gaza, mens den fortsætter med at stramme kontrollen over Gazas grænser og overgangssteder, vandet på dets territorium, luften og selve regionens livline.

Lederen af denne forbryderiske stat, Ehud Olmert, tager til Annapolis-konferencen ikke for at slutte fred og vise god vilje over for Israels ofre, men snarere for at være sikker på, at der ikke kommer nogen substantielle fremskridt ud af det.

Olmert – en mand, der er kendt for sin kriminalitet, løgnagtighed og uærlighed – vil komme med en strøm af udflugter, verbale fiksfakserier og afledningsmanøvrer. Det skal alt sammen dække over de virkelige forhold, nemlig den hadefulde besættelse af det palæstinensiske fædreland og brutaliteten mod det palæstinensiske folk.

Olmert vil overhovedet ikke berøre to millioner ulykkelige palæstinensiske flygtninges hensygnen i usle flygtningelejre over hele Mellemøsten, fordi den israelske stat, der kalder sig selv et lysende eksempel blandt nationer, ikke vil tillade flygtningene at vende tilbage til deres hjem og landsbyer, hvorfra de blev fordrevet, da denne stat blev født for 60 år siden.

Han vil ikke nævne Østjerusalem, hvis arabisk-kristne-muslimske identitet Israels regering trinvis har søgt at smadre, menneskeligt, åndeligt, demografisk og økonomisk.

Og selvfølgelig vil han fuldstændig ignorere den uhyggelige israelske blokade af de 1,4 millioner indbyggere i Gaza, mennesker, som er ved at blive kvalt til døde, fordi zionismen ikke kan tilgive palæstinenserne, at de valgte et politisk parti, Israel ikke kan lide.

I stedet for ærligt og alvorligt at beskæftige sig med de virkelige sager vil Olmert lancere en tirade om at styrke PA-formanden Mahmoud Abbas og opmuntre ”kræfterne for moderation og fred”, som om det virkelige problem i Palæstina var manglen på moderation og fredsvilje blandt palæstinensere og ikke den nazi-lignende israelske besættelse og undertrykkelse af palæstinensere.

Ynkkelige Abbas og de arabiske despoter

Og så er der Abbas, PA-lederen med amerikansk opbakning, som åbenbart mener, at det nu er det bedste tidspunkt at lave fred, fordi Amerikas samvittighed pludselig er vågnet op til dåd fra sin slummer, og at Georg W. Bush nu har undergået en yndefuld forvandling fra djævel til helgen.

Abbas ser virkelig ynkelig ud. Han har allerede placeret alle sine æg i den amerikanske kurv, hvilket betyder, at han ikke vil være i stand til at sige ”nej” til amerikanerne, selv hvis han burde det.

Derfor er det eneste, han kan gøre for at redde PA – den palæstinensiske autoritet, som i virkeligheden er berøvet enhver virkelig autoritet – at dagdrømme om at få den amerikanske ulv til at presse Israel, så de kan demonstrere et sandt ønske om fred.

Dagdrømmeri, siger psykologerne, repræsenterer den højeste grad af frustration.

Men som den berømte arabiske digter Zuheir sagde for mere end 1400 år siden: *Den, der ikke respekterer sig selv, vil heller ikke blive respekteret af andre.* Abbas har kun sig selv at give skylden. Han stolede for meget på Bush og Olmert, i en sådan grad, at han blev en besejret og ydmygt ansøger på deres dørttrin. Han mishandlede sit folk og gjorde mange ting, han ikke skulle have gjort, alt sammen for at behage og forson sig med Olmert og Bush. Men hvad fik han ud af det? Sagt i en nøddeskal: Tiggere kan ikke vælge.

Og så vil der være en horde af arabiske despoter, som på USA's vink vil hoppe og springe og som altid vurdere, at hvad der er lovligt, afhænger af Amerikas accept, og det gør de endnu mere, end de tager hensyn til deres egne folkemassers accept.

De fleste af disse konger og livstidspræsidenter er totalt trætte af den palæstinensiske sag og er desto ivrigere efter at sælge ud af, hvad der måtte være tilbage af arabisk ære og arabiske rettigheder, muligvis inklusive al-Aqsa-Moskeen, islams tredjestørste helligdom. Denne inert, denne udmattelse, kan aflæses af deres stemmers toneleje.

Imidlertid kunne disse tyranner tænke sig at se palæstinenserne gøre det

selv og selv foretage udsalget. Så kan de fortælle deres respektive folk: *”Se! Vi kan ikke blive mere palæstinensiske end palæstinenserne selv.”*

Det er de samme såkaldte ledere, som nu i stilhed og i hemmelig forståelse samarbejder med Israel for at decimere og sulte Gazas befolkning til døde for at gøre USA tilpas og opnå et certifikat derfra for god regeringsførelse.

EU og FN

Så er der den Europæiske Union (EU), hvis ledere fortsætter med at tilgodese Israel på trods af dets grusomme behandling af palæstinenserne. Det er det samme EU, som har bevist indtil kvalmegrænsen, at de vil benytte enhver anledning til at ligge under for Israels og zionistisk pression, selv om prisen er at se uskyldige civile sulte og blive dræbt.

For få dage siden forsikrede Frankrigs udenrigsminister Bernard Kouchner Israel, at Frankrig altid ville være med til at sikre Israels sikkerhed. Man ser den moralske skøge udfolde sig: Israels sikkerhed, et land som besidder 300 atomvåben, 700 Fighter-jagere, 4000 kampvogne og adskillige atom-forberedte ubåde, skal beskyttes og sikres, mens palæstinenserne, som dårligt kan sætte føde på bordet til deres sultende børn, skal udsættes for blokade og afstraffes.

Vi bør ikke glemme Tony Blair, den forlorne tidligere britiske premierminister, som har tonsvis af irakisk blod på sine beskidte hænder. Denne krigsforbryder prøver nu at bestikke palæstinenserne med ’økonomiske projekter’ i håb om, at det vil få dem til at glemme nogle af deres umistelige rettigheder, herunder flygtningenes ret til tilbagevenden og Jerusalem.

Endelig vil Annapolis-konferencen blive beåret med at have den komiske Ban Ki-moon som deltager. For dem, der ikke ved det, må denne Ki-moon altid vogte sin tunge meget omhyggeligt, så han ikke utilsigtet kommer af sted med at sige noget, Bush og Condoleezza Rice ikke synes om.

Med et sådant stort og fint selskab behøver palæstinenserne ikke at bekymre sig!

Deres sag er i de bedste hænder.

For fred og genforening

*Venskabsforeningen
Danmark – Den
Demokratiske Folkerepublik
Korea har afholdt sin årlige
ordinære generalforsamling.
Generalforsamlingen har
vedtaget følgende resolution*

Det er med stor glæde, at vi har konstateret, at de to øverste ledere fra Nord- og Sydkorea – henholdsvis kammerat Kim Jong Il og præsident Roh Moo Hyun – i sidste måned har underskrevet en ny Nord-Syd-Fælleserklæring om udvikling af Nord-Syd-forbindelserne, fred og fremgang i Korea. Erklæringen blev underskrevet i Pyongyang den 4. oktober 2007 og skal ses som fortsættelse og udbygning af den første historiske Nord-Syd-Fælleserklæring af 15. juni 2000 om samarbejde, forsoning og genforening. Den nye erklæring sætter fokus på, at Nord-Syd-procesen skal foregå med gensidig respekt for forskelligheder i ideologi og samfundssystemer og ud fra princippet om ikke-indblanding i hinandens indre anliggender. I erklæringen er de to parter også enige om, at der skal fokus på, at våbenhvileaftalen fra 1953 hurtigst muligt skal erstattes med en fredsaftale, ligesom der skal iværksættes en række konkrete Nord-Syd-konfliktforebyggende foranstaltninger. Endelig sættes der fokus på, at der skal mere fart på Nord-Syd-samarbejdet inden for øko-

nomisk opbygning, kultur, sport, undervisning, videnskab, teknologi og det humanitære område.

Vi hilser denne udvikling i Korea meget velkommen og udtrykker vores fulde støtte til det koreanske folks bestræbelser for at føre fælleserklæringen ud i livet.

Vi ved, at sikring af fred og genforening er det koreanske folks højeste ønske.

Desværre ved vi også, at fredsaftale, endsige fred og genforening i Korea ikke kan opnås, så længe USA forsat har et stort kontingent soldater og masseødelæggelsesvåben stationeret i Sydkorea. Ingen andre udenlandske magter har tropper og våben stationeret i Korea. Og USA spiller fortsat rollen som "Big Brother" i Sydkorea. På den ene side deltager Bush-administrationens repræsentanter i sekspartsforhandlingerne om af-atomisering af Koreahalvøen og tilhørende arbejdsgrupper om fred og sikkerhed, mens USA samtidig puster til ilden ved at støtte de mest højredrejede og reaktionære politiske kræfter i Sydkorea. Højrekræfter, der kun ønsker at stoppe den ellers positive udvikling mellem Nord og Syd, hvis de vinder i præsidentvalgkampen i næste måned. Ligeledes fortsætter USA på sydkoreansk jord med afholdelse af aggressive krigsøvelser vendt imod Den Demokratiske Folkerepublik Korea i nord. Krigsøvelser, der kun medvirker til at forøge spændingen og skabe yderligere kon-

frontation i området.

Vi forlanger derfor, at USA omgående ophører alle krigsøvelser i Korea og farvandet omkring, og at Bush-administrationen straks indstiller den politiske og økonomiske støtte til de mest reaktionære kræfter i Sydkorea. Kræfter, der kun vil søge at dreje historiens hjul tilbage, hvis de kommer til magten. USA må samtidig nu komme til forhandlingsbordet for indgåelse af en fredsaftale til erstatning for den 54 år gamle våbenhvileaftale i Korea. En fredsaftale, der naturligvis indebærer total amerikansk tilbagetrækning af troppe og masseødelæggelsesvåben fra Sydkorea.

København den 28. november 2007

**Venskabsforeningen
Danmark – Den Demokratiske
Folkerepublik Korea**

Ud nu!

Ni danskere er nu blevet dræbt i Afghanistan. Officielt i "Krigen mod terror" og for et demokratisk Afghanistan. Reelt som del af en forhadet besættelsesmagt, som med Karzais illegitime marionetregering som figenblad er i Afghanistan, fordi der ligger gigantiske olie- og naturgasressourcer i Centralasien.

Den internationale tænketank Senlis Council med kontor i Kabul har netop udgivet en rapport, som konkluderer, at Taleban efter syv års vestlig besættelse har en "betydelig tilstedeværelse i 54 procent af Afghanistan", og at "spørgsmålet nu ikke længere er, om Taleban vil indtage Kabul, men om hvornår og hvordan det sker". Måske i 2008 ifølge rapporten.

Men USA's danske lakajer, Fogh-regeringen og den socialdemokratisk-radikale "opposition", er skamløse og vil fortsat ofre danske liv for Bush.

Taleban har dog for længst vundet "hearts and minds" i Afghanistan. I modsætning til de danske besættelsestropper er talebanerne afghanere og slås for en retfærdig sag: Deres lands befrielse.

Carsten Kofoed, Frit Irak Blog

Social-

*hegns-, teater-, el-,
bane-og-vej-udvalgene og en del flere
havde en af byens borgere påtaget sig
at passe på én og samme tid, foruden sit
helt almindelige daglige job.*

*Var det byens gartner eller smeden, der
kunne nå det mellem planter og bolte?*

*Nej da – det var byens 1.mand –
borgmesteren – der mod klækkelige vederlag
havde haft god gang i
sine enorme fangarme.*

NB

Søndag den 2. december 2007 valgte eleverne på Operation Dagsværks stormøde det vestafrikanske land Niger som nyt projektland. Landet er verdens

Elever vil hjælpe verdens fattigste land

fattigste, men er samtidig det land, der modtager mindst udviklingsstøtte.

"Det er fedt, at vi tør vælge et land, hvor andre har givet op," udtaler Bodil Signe Wedele fra Operation Dagsværks bestyrelse. "Det er et rigtigt dagsværksprojekt, der bruger undervisning som en vej ud af fattigdommen. Og vi tror på, at det virkelig kan lade sig gøre i Niger, fordi projektet tager udgangspunkt i lokalområdets virkelighed."

85 % af Nigers befolkning er analfabeter, og især piger og forskellige etniske minoriteter er sjældne gæster i skolesystemet. Projektet skaber en skole, som alle har mulighed for at komme i. Det sker blandt andet ved at udlåne æsler til de familier, der sender deres piger i skole, så mødrene ikke lider under det ekstra arbejde, der bliver.

Operation Dagsværk er gymnasie-, hf-, htx- og hhx-elevernes solidaritets- og oplysningsorganisation. Under mottoet "oplysning – stillingtagen – handling" arbejder Operation Dagsværk for at oplyse om og sikre uddannelse til unge i udsatte dele af verden.

Dagsværkdagen afholdes den første onsdag i november hvert år. På denne dag tjener mange tusinde danske unge penge ind til OD's årlige projekt ved at give en dag af deres uddannelse, så udsatte unge et andet sted i verden kan få en uddannelse.

PåGaden takker af

Fredag den 30. november udkom bydelavisen PåGaden for sidste gang på Nørrebro. De samfundsmæssige konjunkturer er ganske enkelt ikke til at udgive alternative nonprofit-aviser, og nu kan vi ikke bære underskuddet længere.

- Vi har igennem en årrække sat adskillige konkrete redningsplaner i værk – og også gennemført størstedelen af dem – og derfor er avisen også udkommet temmelig meget længere, end det egentlig var muligt. Vi har nemlig brændt for projektet, men nu er vi brændt op, siger redaktør Martin Lindblom.

- I modsætning til vores venner på Nørrebro Avisen har vi nemlig ikke en millionkoncern i ryggen til at dække underskuddet. Vi har kun os selv og vores venner på Nørrebro – men de er desværre lige så økonomisk pressede som os, selvom mange af dem har vundet den sidste krone for vores skyld.

Vi er uendeligt taknemmelige for den hjælp og opbakning, vi har modta-

get i årenes løb. Det har været sjovt, hårdt, spændende, frustrerende og opløftende – alt sammen på en gang – og vi håber, at der med tiden kommer andre, der vil prøve kræfter med et lignende projekt.

De fleste af dem, der lavede avisen, arbejder dog videre på Nørrebro. PåGaden er i de seneste seks år blevet produceret af Mediesyndikatet Monsun, et produktionsselskab, der roder med stort set alt inden for medier.

Monsun er netop flyttet sammen med Eks-Skolens Trykkeri og fortsætter altså produktionen af foldere, hjemmesider, fotos, plakater og ikke mindst internetportalen Modkraft.dk – og hvad vi ellers finder på.

Vi ses igen, når I allermost venter det!

Medarbejdere, redaktion og bestyrelse på Bydelavisen PåGaden og Mediesyndikatet Monsun

Kampagnetilbud til nye læsere

Modgift mod de borgerlige medier

Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik tilsendt med posten for kun 100,- kr.

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
Ring 51 78 09 06
eller mail: kompol@apk2000.dk

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Flexicurity

Dansk model for "hyr og fyr"-princippet har vundet indpas i EU. Direktører og politikere bryster sig

Faglig kommentar

I sidste uge besluttede EU-parlamentet, at fremtidens arbejdsmarkedspolitik skal fungere efter *flexicurity*-modellen. Betænkningen var ganske vist ikke så hårdhændet ved lønmodtagerne som den rapport, EU-kommissionen ønskede vedtaget, men ikke desto mindre slem nok – alene af den årsag, at *flexicurity*-modellen er indført som princip for alle medlemsstater.

Det er endnu et begreb, som i det sidste årti har fundet frem til direktørgangene i Dansk Industri og Arbejdsgiverforening. Det skulle angiveligt stamme fra Holland, men det danske arbejdsmarked har i lang tid været skruet sammen efter de samme principper. Modellen er en sammensætning af fleksibilitet og sikkerhed (*security*).

Hermed menes, at arbejdsmarkedet skal være fleksibelt på den måde, at det for arbejdsgiveren er let at fyre og hyre, samtidigt med at arbejderne skal garanteres et socialt sikkerhedsnet, der kan sikre dem brød på bordet, hvis de bliver arbejdsløse. Endelig opererer man med et tredje ben i modellen: aktiv arbejdsmarkedspolitik, der sikrer de arbejdsløse et nyt job.

Når direktører og politikere fremlægger modellen, spindes den ind i kønne ord og sukkergodt. For knap to år siden beskrev adm. direktør i Dansk Arbejdsgiverforening, Jørn Neergaard Larsen, modellen i en kronik i Politiken:

- I en globaliseret verden får både virksomheder og lande mere lige adgang til f.eks. råmaterialer, energi og markeder, og de enkelte landes velstand vil derfor i stadig højere grad afhænge af, hvor dygtige vi er til at bruge de menneskelige ressourcer og udvikle dem gennem jobbene.

Det har mange lande erkendt, men hvordan opnår man så det?

Ja, en af de rollemodeller, der diskuteres rundt om i Europa, er faktisk den danske model, der nu lanceres under

navnet "flexicurity".

Direktøren bryster sig over, at selveste CNN og Newsweek har vist stor interesse og omtalt modellen rosende. EU-kommissionen fangede da også interessen for flere år siden, og det af en god og logisk årsag – for arbejdsgiverne, altså.

Når man skræller al fernissen af overfladen og den kønne snak, så når vi nemlig ind til virkeligheden:

Virkeligheden er, at de i andre EU-lande, hvor ansættelsessikkerheden er betydeligt bedre og større end i Danmark, skal afvikle denne sikkerhed til fordel for *fyr & hyr*-princippet.

Det andet ben; det sociale sikkerhedsnet ved arbejdsløshed, er for det første en ringe erstatning for hurtige fyringssedler, og desuden er det såkaldt sociale sikkerhedsnet under konstant beskydning – eller punktering, om man vil.

I Danmark er dagpengeperioden skåret ned fra syv til tre år. Derefter hedder sikkerhedsnettet kontanthjælp med ringe udsigter til nyt arbejde. Det er næsten lige så håbløst at søge arbejde, hvis man bærer titlen kontanthjælpsmodtager, som hvis man hedder Ali. Som kontanthjælpsmodtager bæres man ikke oppe af et sikkerhedsnet, men må leve under ydmygelser og trusler om frakendelse af bstanden, hvis du ikke påtager arbejde under ekstremt ringe og dårlige forhold, hvor overenskomsten er en by i Rusland.

Det bringer os hen til det tredje og sidste ben: den aktive arbejdsmarkeds-

politik, der "skaffer" de arbejdsløse arbejde igen.

Det er en offentlig løgn! En vigtig årsag til, at arbejdsløsheden er faldet markant de sidste mange år, er, at titusindvis er smidt fra dagpengesystemet over på kontanthjælp, **fordi** de ikke har kunnet få arbejde – trods mængder af kurser og aktivering. Den såkaldte sikkerhed har simpelthen sat tvangsarbejde til dagpenge i system. Det er gratis arbejde uden rettigheder, indtil du forkastes på bistandshjælp!

Så meget om tre ben og sikkerhed.

Folkebevægelsen mod EU kritiserer også beslutningen:

- Beslutningen bakker grundlæggende op om Kommissionens tilgang, der betyder yderligere deregulering af arbejdsmarkedene og arbejdsretten. Samtidig er der ingen effektiv bekæmpelse af usikre ansættelser, forbedring af sikkerheden for de ansatte eller indkomstsikkerhed for den enkelte i perioder med arbejdsløshed, udtaler Søren Søndergaard.

Det er ikke godt at vide, hvorvidt de unionsliderlige socialdemokrater har fanget problemerne, men i givet fald er de ligeglade. Således betragter Ole Christensen, medlem af EU-parlamentet for S, beslutningen som en stor succes.

EU og dets instanser forsøger, men kan ikke skjule, at det er en konstruktion til gavn for monopolerne og vendt imod ikke bare EU's arbejdere, men folkene overalt på kloden. Der er intet godt nyt fra den kant. Lad os skaffe os af med denne blodsugende organisme.

Lad os starte med at sætte kravet om en folkeafstemning om traktaten igen og føre sejren igennem med et rungende NEJ!

Det vil kunne give så meget frisk luft i egne gemakker, at Fogh meget let kan ryge med ved lidt gennemtræk! *FJ*